

ถอดบทกิจกรรม 30 มีนาคม 2556

พ่อน้องเอ	<p>สวัสดีครับ ผมพ่อน้องเอครับ ก็จะมีคุณพ่อคุณแม่ที่เคยเจอกันในอบรมครั้งก่อน จะรู้จักนะครับ คุณหมอบอกให้มาเล่าให้ฟังว่าทำอะไรกับลูกบ้าง ผมก็ทำไปเยอะครับ จำไม่ค่อยได้ เอาเป็นว่าทุกเย็นผมจะพาลูกไปเล่นนอกบ้าน ตั้งแต่ลูกยังเล่นกับเพื่อนไม่เป็น ก็คือพาไปเล่นเดี่ยวๆ ก่อนก็ได้ เล่นทรายหรือเล่นอะไรก็ได้ที่เราสะดวก จำได้ว่ามีเล่นเบตมินตัน ตั้งแต่ลูกตีไม่เป็น คือ ผมก็ได้โยนลูกให้เขาตี ลูกได้แต่ถือไม้ แล้วผมก็ปล่อยลูกชนไม้ให้ตกลงบนไม้ให้มันกระเด็นขึ้นมา เขาจะรู้สึกดีใจว่าเขาตีได้ เริ่มตรงนั้นก่อนนะครับ ทุกวันนี้โยนลูกให้จนเขาตีได้แล้ว แต่กว่าจะมาถึงทุกวันนี้มันยากนะครับ</p> <p>อีกอย่างหนึ่งที่ได้ก็คือ การพาลูกออกกำลังกายและฝึกกล้ามเนื้อหลัง เดี่ยวจะทำให้ดู จำได้แม่นเพราะว่ากว่าจะตัดสินใจทำใช้เวลา 2 วัน เพราะลูกเป็นเด็กที่ชอบเลื้อย กล้ามเนื้อไม่แข็งแรง และเมื่อยง่าย การที่จะชวนเขาทำอะไรหนักๆ มันยาก ผมต้องทำไปพร้อมกับลูก ซึ่งเป็นชั้น 1 ชั้น 2 พอสัมพันธ์ภาพเราแน่น เขาก็จะไวใจเรา เดี่ยวทำให้ดูว่าจะต้องทำอะไรบ้าง (สาธิตท่าซูปเปอร์แมน) นับไปแล้วให้ลูกแข่งกับเรานะครับ แรกๆ ลูกผมก็นับได้ 30 หลังๆ ได้เป็นร้อย ผมยังแพ้ แต่ดีขึ้นก็แล้ว แล้วก็มีวิดพื้น สำหรับเด็กก็ได้เรื่องกำลัง แต่ล่าสุดเขามาโซว์ ผมก็ยังแพ้ อย่างที่ 3 ก็จะเป็นเดินแมงมุม ก็แล้วแต่ครับ</p> <p>อาจจะต้องมีสิ่งจูงใจว่าลูกชอบอะไร จะเป็นขนม ไอศกรีม หรืออะไรก็ได้ที่เขาชอบกิน ก็ตั้งเป้าหมายๆ แค่ 5 รอบ ไม่ต้องยากมาก แค่เกือบยาก โดยทำให้สนุก แล้วเราก็ไปแข่งด้วย เราจะแก่งแพ้ หรือแพ้จริงก็ได้ ทำพวกนี้จะช่วยให้กำลังกล้ามเนื้อหลังดีขึ้น ก็คือลูกมักจะมึนปวด้านการเรียน จะนั่งเรียนแล้วก็เมื่อย การออกกำลังกายแบบนี้ช่วยให้ลูกนั่งเรียนได้นานมากขึ้น ส่วนระบบสัมผัสที่ได้ทำตั้งแต่เด็กก็จะมี ปิดไฟในห้อง แล้วเอาลูกบอลที่มีไฟข้างในเอามาโยนเล่นกัน ลองทดสอบดูว่าลูกใครกลัวหรือไม่กลัว แต่ผมก็โยนเล่นไป ไม่รู้ว่ากลัวหรือเปล่า ก็เล่นกันไป เล่นคลุ้มผ่ำหม่ เล่นเป็นผีทำน่ากลัวก็ได้ แต่ถ้าลูกกลัวก็ไม่ต้องเล่น แต่หากจะเล่นต้องเล่นให้สนุกนะครับ</p> <p>ถ้าเรื่องปีนปายทำที่สนามเด็กเล่นก็ได้ เวลาพาไปพ่อแม่ก็ควรรู้สึกสนุก แต่บางที่ทำก็รู้สึกท้อเครียดเหมือนกัน เพราะต้องพาลูกไปทำ หรือจะพาไปเที่ยวก็ได้ ว่างไปชะอำ ก็มีซานโตรีนี่ที่สามารถเข้าไปกับลูกก็ได้ จะมีที่ปีนปายสูงๆ ให้ก็ลองดู พ่อแม่ก็ได้พักผ่อนไปด้วย และได้ไปเที่ยวด้วยกัน ความสุขของลูกก็คือความสุขของพ่อแม่ พาลูกไปเล่นถือว่าลดอายุตัวเองไปด้วยนิดหนึ่ง ส่วนมากก็จะมีพาไปเที่ยวแบบครอบครัว ถ้าไม่เที่ยว ก็จิวตรประจำวันก็อย่างที่บอกนะครับ พอเริ่มตรงนี้ก็จะเป็นการเพิ่มทักษะทางกีฬาได้ เล่นนอกบ้านได้ คือ โยนรับลูกบอล เป็นการฝึกมิติสัมพันธ์ ตั้งแต่เขารับไม่ได้ รับได้แต่ตรงๆ โยนง่ายๆก่อน ผ่านไปสักอาทิตย์ ก็ลองเฉียงออก หรือโยนเลี้ยว หรือให้ต่ำหน่อย เขาก็จะเริ่มขยับตัว หรือว่าเตะบอลส่งให้กับเรา แล้วก็ มีเล่นสกีเตอร์ 2 ล้อสำหรับเด็ก พอตีเพื่อนชื่อมาเล่น เขาอยากเล่นก็พาไปฝึกได้ จักยาน 2 ล้อก็เป็นแล้ว ใครยังไม่เป็นก็ไม่มีไรครับ 4 ล้อไปก่อนก็ได้ คือน้องเอเริ่มตั้งแต่ครั้งแรกชื่อมา 4 ล้อ ปั่นไม่ครบรอบ คือเขาขึ้นไปนั่ง แล้วก็เอาขาพายไป แต่เขาไม่สามารถจะปั่นไปข้างหลังได้ ตั้งแต่จุดนั้น จำได้เลยว่าต้องเชียร์ลูก "เอชิลูก ลากไป" คุณย่าต้องไปยกข้างหลัง ลองปั่นลอยๆ ให้ล้อหลังจะได้ไม่ผิด ก็ปั่นไป พอเย็นก็ขึ้นขึ้นได้ มีอีกอย่างหนึ่ง เล่ากระโดดไปกระโดดมา จดๆ เอานะครับ เหมือนกิจกรรมเข้าจังหวะต่างๆไป ก็เหมือนกับเราที่เล่นกระโดด แล้วค่อยกระโดดตบ อันนี้ยากต้องใช้เวลา ทำเหมือนเล่นกึ่งกึ่งงอแง</p>
-----------	---

อ.กิงแก้ว	คืออย่างนี้ค่ะ ผู้ปกครองใหม่มักจะคิดไม่ออก แต่ถ้าลงมือทำแล้วก็จะเห็นเองว่าจะไปอย่างไรต่อถูกไหมคะ เหมือนกับการโยนบอลของคุณพ่อหรือตีเบตมินตัน คุณพ่อก็ไม่รู้มาก่อนว่าจะช่ายหรือขวาหรือว่าอย่างไร แต่พอลูกบอลไปทางซ้ายแล้วลูกรับไม่ได้ มันก็จะรู้ว่างานเข้า ถ้าไม่ลงมือก็จะไม่รู้ว่าจะงานเข้าใช่ไหมคะ
พ่อน้องเอ	ถ้าไม่ลงมือก็จะไม่รู้ว่าเขาทำไม่ได้ เราก็นึกว่าเขาทำได้จริงๆ ก็จะมีเรื่องกระโดดเชือก จำได้เลยว่า กระโดดที่แรก ทำไม่ไม่มีจังหวะจริงๆกระโดดเชือกมันต้องกระโดดแล้วก็มีจังหวะรอ รอให้เชือกมันลงให้เป็นจังหวะ
อ.กิงแก้ว	หรือไม่กระโดดลงน้ำหนัก เสียงดังเลย
พ่อน้องเอ	จริงๆเด็กกรุงเทพเป็นเยอะ คุณพ่อเอากระโดดเชือกไปเล่น แล้วก็เห็นเด็กกระโดดไม่เป็นประมาณ 3 - 4 คน
อ.กิงแก้ว	ส่วนใหญ่เด็กผู้ชายนี้แทบไม่ได้เลย เด็กผู้หญิงนี่เหมือนจะง่ายๆ
พ่อน้องเอ	เด็กผู้ชายกระโดด 10 ทีเหนื่อย ก็เลิกเล่น โวยวาย อะไรแบบนั้น แรกๆ กระโดดเชือกเราก็สอนการจับจังหวะให้กับเขาได้ แล้วค่อยไปต่อ
อ.กิงแก้ว	ที่คุณพ่อพูดถึงหมายถึงคุณภาพกระโดด อย่างการโหนราวแบบมังกีบาร์ คุณภาพของการโหนที่สวยจะเหมือนลิง โหนซำๆ มันจะแกว่ง แกว่งแล้วมือจับ เหมือนลิง พอเขาทำได้แล้วต้องเปรียบเทียบ อย่างที่ครูบ๊อบทำคือเอาน้องหรือหาเด็กผู้หญิงได้ที่ร่างกายดีๆ มาเปรียบเทียบดู วิเคราะห์เลยว่ามันสู้ไม่ได้ ก็ต้องเชียร์กันไปจนกว่าจะทำได้
พ่อน้องเอ	ทุกท่าทางที่สาธิตให้ดูนี่ ต้องเชียร์นะครี๊บ ไม่ใช่ทำวันเดียวได้นะครี๊บ ทำกันเป็นเดือนนะครี๊บ บางท่าเป็นนี่ก็มีที่ผ่านมาทำอย่างที่เราแล้วเราก็ค่อยทำเข้ามาดูในเว็บ ที่จริงมีเซ็คลิสต์ในเว็บไซต์ของอาจารย์ ยาวมาก อย่างทำหนอนนะครี๊บ รู้สึกว่าผมจะไม่ได้ทำครี๊บ เพราะผมทำไม่ได้
อ.กิงแก้ว	ทำหนอน คือ คีบแล้วคลาน เช่น โยนของเข้าไปใต้โซฟาสักๆ โซฟามันเตี้ยนิดเดียวคลานเข้าไปไม่ได้ ต้องคีบอย่างเดียว ให้เด็กคลานกระดืบ กระดืบ มันคือคีบนั่นเองค่ะ ก็เป็นอีกมุมหนึ่ง หมอเพิ่งไปจังหวัดหนึ่ง ผู้ปกครองครึ่งหนึ่งยกมือว่าลูกไม่คลาน ลูกนั่งแล้วตั้งไข่เลย สิ่งที่ขาดคือ การประสานสัมพันธ์ซ้าย-ขวาหายไป เลยต้องมานั่งหัดคลานกันใหม่ ทุกอย่างมันมีประโยชน์ของมันอยู่ในพัฒนาการแล้วค่ะ เหมือนเด็กเล็กนะค่ะ เขาจะคีบก่อนคลาน เด็กของเราเค้าไม่คีบไม่คลาน กล้ามเนื้อลำตัวเลยไม่แข็งแรง การประสานงานและสัมพันธ์ซ้าย ขวามีปัญหา
พ่อน้องเอ	ก็นี่ละครี๊บ เซ็คลิสต์นี่ดูในเว็บไซต์ได้ แล้วค่อยๆ ทำไปที่ละอัน แล้วก็ทำทุกวัน ทำทุกเย็น ผมก็ทำงานประจำไปตั้งแต่เช้า กลับมาถึงบ้านก็ประมาณ 5 โมงครึ่งเหมือนกัน ที่ไม่ต้องดูนะครี๊บ ไม่มีอะไรให้ดู แล้วก็มาทำพวกนี้ เราก็จะทำได้ไปด้วย ผลพลอยได้ไปด้วยเราก็จะสุขภาพแข็งแรงขึ้น ตอนนั้นก็คือชักนำลูกให้เล่นกับเพื่อน หลังจากพวกนี้เขาพร้อมแล้ว ก็ลองเล่น ที่ผ่านมามาโดยเล่นแบบแข่ง เกมนี้ก็จะได้หลายอย่าง เล่นกันเป็นใหม่ครี๊บ วิ่งแล้วก็เปะ แล้วก็แข่ง แล้วก็อยู่ในเซต เราเป็นกรรมการด้วย เป็นคนวิ่งหนีด้วย ต่อมาก็เป็นกระต่ายขาเดียว อันนี้จะเริ่มยาก แล้วก็วิ่งไล่จับ อันนี้ง่าย อีกอย่างหนึ่ง คือ บอลลูนลี่ เพิ่งเคยเจอ วันนั้นไปเล่นกับเด็กแล้วเด็กชวน "ลุงๆ หนูเล่นบอลลูนลี่ให้ดู" ก็จะมีเส้น แล้วจะมีคนตรงกลาง ที่เหลือก็จะไปยืน
อ.กิงแก้ว	แตกต่างกับบอลลูนลี่ธรรมดาอย่างไร
พ่อน้องเอ	ผมว่าเขาเรียกผิดนะครี๊บ เหมือนเด็กเขาบัญญัติศัพท์ใหม่ อ้าว มีอะไร สิดำ ผ่านไป แล้วคนที่เหลือไม่มีสีที่เขาพูดมาก็จะโดนวิ่งไล่จับ พอถูกจับได้แล้ว ก็จะกลายเป็นคนบอกต่อไป คือเหมือนผมบอกว่าคุณสีม่วง อย่างนี้ครูแอนก็จะเดินผ่านได้ แต่ครูบ๊อบไม่ได้ เพราะไม่มีสีม่วง เดี่ยวโดนจับแน่นอน ก็คือเขาจะต้องนึกเอาเอง มันก็จะสนุกตรงที่ว่า คนบอกก็ต้องอยากเล็งว่าจะจับใคร ก็ต้องบอกว่าคุณสีที่ไม่มีอยู่ในตัวของเด็กคนนั้น ส่วนเพื่อน

	<p>ก็จะลุ้น ว่าจะโดนหรือเปล่า บางคนก็จะพยายามหาสิทธิภายในตัวเอง เฮ้ย ฉันมีนะ จุดนัดหนึ่ง อยู่ในร่องเท้า ก็จะหามา อันนี้เป็นเรื่องความสนุกสนานของเด็ก บางทีเราลืมไปแล้ว ไปเล่นกับเด็ก เราก็จะรู้อะไรแปลกๆ อ้อ เล่นกันแบบนี้หรือ อย่างโอ โอตุ่ม เราก็จะรู้จักกันแต่โอ้น้อยออก โอตุ่ม 10 ล้าน 20 ล้าน อ้าวคนนี้เป็น ผมก็เล่นไม่เป็น กิจกรรมตอนเย็นก็ทำได้ บ้านก็เป็นตึกแถว ไปหาเด็กแถวนั้นมาเล่น หาได้ 2 -3 คน ก็เล่นได้ วันหยุดค่อยพาไปสวนสาธารณะหรืออะไรก็ได้ ก็แล้วแต่นะครับ</p>
<p>ครูพบ</p>	<p>ถาม “ตอนที่คุณพ่อใช้ฝึกกล้ามเนื้อหลัง คุณพ่อใช้เวลาคิดอยู่ 2 วัน ตรงนั้นเกิดอะไรขึ้น คุณพ่อช่วยเล่าให้ฟัง</p>
<p>พ่อน้องเอ</p>	<p>ผมเชื่อมโยงกับเรื่องจินตนาการกับความกลัว เหมือนคลิบที่คนกลัวหมากระโดดใส่ เพราะว่าลูกผมเลี้ยงมาตลอด เหมือนเขาเป็นเด็กเมื่อย แต่จริงๆ แล้วกล้ามเนื้อเขาไม่แข็งแรง แต่เราก็ไม่รู้ เขาก็จะเอาแต่นอน แรกเราไปบอกว่า เราก็คือไปอ่านเจอ มาปรึกษาหา ต้องทำท่าซูปเปอร์แมนนะ เออ มาทำกับป้าสิ ทำแล้วลูกบอก “เมื่อยจังป้า” เราก็คือรู้สึกหงุดหงิดใจใหม่ เพราะเราตั้งเป้าไว้แล้วอยากให้ลูกเราแข็งแรง เดี่ยวชวนมันทำนะ มันก็จะบ่นเมื่อยอีก เราก็คือคิดอย่างนี้ก่อน ชวนไปนะ เดี่ยวกับน้ออีก อะโรยแบบนี้ หลังๆมันไม่ได้แล้ว เพราะว่า ถ้าทิ้งไว้นานนะ เดี่ยวเขาจะไม่แข็งแรงอีก จะส่งผลเสียเยอะ ต้องชักชวน มันก็ไม่สำเร็จหรอกครับ แรกๆ ทำได้ 5 วินาที ก็เหมือนเดิม แต่เราชวนมาแข่งกันหน่อยสิ เนื่องจากล้มพันสภาพคงแน่น เขาจะรู้สึกอยากเอาชนะเรา เราก็คือทำแล้วก็ดูเขาไปด้วย ถ้าเขาเริ่มไม่ไหวเราก็คือแก้มไป คือเขาจะได้รู้สึกว่าเขาชนะแล้วนะ ส่วนแม่ก็เป็นคนช่วยเชียร์ เจ๋งมากเลย วันต่อมาเขาจะมาทำเราอีก ป้าทำซูปเปอร์แมนอีก ทำไปทำมาก็ทำทุกอย่าง เดินแมงมุม วิดพื้น ซิทอัพ ล่าสุดนี้ ผมก็แก้มเด็กแถวบ้าน คือจะมีเด็กโตกว่า ที่เขาเล่นกีฬาเก่งกว่ามาเล่น เขาก็จะชนะน้องเอ เลยทำวิดพื้นแข่งกัน เด็กคนนั้นวิดไม่ได้นะ ไม่รู้ทำไมเหมือนกัน ทำไม่ได้เลย เดินแมงมุมก็ไม่ได้ เหมือนเขาเร็วนะ แต่พวกนี้เขาส่งให้มันเกร็งทนไม่ได้เลย อันนี้ก็ไม่มีการเตือนอะไรมา สำหรับน้องเอ ก็มีความรู้สึกว่าเขาก็ไม่ได้แพ้ตลอดนะ แต่นั่นและครับคือจินตนาการที่ครูพบเคยบอก เราเคยเห็นลูกเราเลี้ยง เราเคยเห็นลูกเราทำไม่ได้ มันจะบอกว่าเขาคงไม่อยากทำหรอก ทำไปเราก็คือทำไม่ได้ ต้องสู้ๆ ครับ ขอขอบคุณครับ</p>
<p>พ่อน้องบี</p>	<p>เป็นคุณพ่อของน้องบี นะครับ ตอนนั้นเขาอายุ 8 ขวบ ประมาณ 9 เดือน ปีน้เขาก็จะขึ้น ป. 3 ครับ ผมดูเขามาตั้งแต่ประมาณ 2 ขวบครึ่งจนถึงปัจจุบัน ปัจจุบันก็ยังดูอยู่นะครับ ดูแบบเต็มเวลา ตอนนั้นก็ตัดสินใจลาออกจากงานมาดูแลเขา ตอนนั้นให้คุณยายดู ก็พบสิ่งผิดปกติ เปรียบเทียบกับเด็กข้างบ้านกับเขา ไม่ว่าจะเดินทางด้านร่างกาย อารมณ์ และก็ทักษะที่เขาควรจะมีในการเล่นกับเพื่อน อย่างที่คุณหมอเขียน ก็เลยเริ่มบันทึกคือผมชอบบันทึก สังเกต ก็เอาข้อมูลที่คุณหมอและ นักบำบัดบอกเรา ด้านอารมณ์เป็นอย่างไร ด้านร่างกายเป็นอย่างไร กล้ามเนื้อ มัดเล็ก มัดใหญ่เป็นอย่างไร ทักษะกับเพื่อนเป็นอย่างไร จินตนาการ แล้วเราก็จะเฝ้าสังเกตเขา 10 - 11 หัวข้อ ซึ่งข้อมูลเหล่านี้คุณครูหยกก็เคยได้เห็น ผมก็จะไปพบกับนักบำบัด ผมก็จะบอกถึงสถานะของเขาว่าเป็นอย่างนี้ คุณครูก็เคยบอกว่าไม่เคยมีผู้ปกครองคนไหนทำ ซึ่งถึงตอนนี้ผมก็ยังทำอยู่ แล้วจะกลับไปดูตอนเขา 2 ขวบครึ่ง จนถึงปัจจุบัน แต่ก็อาจจะไม่ได้อยู่ในแบบฟอร์มที่คุณหมอให้ไว้ เพียงแต่จะเห็นการเปลี่ยนแปลงของเขาที่ยังเหลืออยู่ อะไรที่น่าจะวางใจได้ บางทีก็ 10 - 11 หน้า ผมก็เก็บข้อมูลไปเรื่อยๆ แล้วจะอัปเดตข้อมูล อย่างที่โรงเรียนก็ประมาณเทอมละ 1 ครั้ง พิมพ์บันทึกการเปลี่ยนแปลง แล้วก็ขออนุญาตคุยกับคุณครู แล้วก็ส่งบันทึกไปให้คุณครูก่อน ตั้งแต่เขาเริ่มเข้าเรียนอนุบาล ตอนนั้นมาหาคุณหมอ</p>

	<p>คุณหมอบอกให้หัดพ่อแม่ก่อน เรียนช้าไม่เป็นไร แล้วก็คำสำคัญที่ผมจับได้อะไรอีก 2 หรือ 3 คำ ผมก็ไปนั่งทบทวน แล้วผมก็ให้เขาซ้ำขึ้น เนื่องจากผมดูแล้วเขายังไม่พร้อมทางด้านทักษะที่จำเป็นในการเรียนรู้ กับโรงเรียนเดี๋ยวนี้เขาเข้าเรียนเร็ว 2 ขวบกว่าเขารับแล้ว เราก็ดูว่า เทียบกับตัวเรา เราเรียนต่างจังหวัดมา เราเข้าป. 1 ตั้ง 7 ขวบ เด็กกรุงเทพฯ 5 ขวบ 6 ขวบ ป. 1 ก็เราก็ดูว่า สมัยเรายัง 7 ขวบ 8 ขวบ ยังทำได้ เขาก็ต้องทำให้เหมือนเรา คุณหมอบอกว่า ช้าตอนนี่ดีกว่าช้าตอนโต ตอนนั้นก็เลยมานั่งคิดทบทวน ก็เลยตัดสินใจแล้ววางแผน ในตอนนั้น แล้วก็มองไปถึงภาวะของเขาด้วยว่า เขาเป็นคนร่างกายไม่แข็งแรง รวมถึงอารมณ์แปรปรวนนะครับ เราก็ตั้งธงเลยว่า</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. โรงเรียนที่จะให้เขาเรียน น่าจะเป็นโรงเรียนแนวทางเลือก เขาคงไม่พร้อมที่จะเรียนแนววิชาการ อะไรที่แบบเร็วหรือเหมือนเร็วเหมือนปัจจุบัน 2. พอเรื่องอารมณ์ ผมก็มองแนววิถีพุทธ ตอนนั้นได้คุยกับหมอบ คุณครูหลายคน มีอารมณ์มา เราก็ตั้งใช้ธรรมเข้าช่วย ผมก็มีเป้าหมายนี้ ประกอบกับคิดว่า อันนี้ เขาน่าจะมีบุญที่ติดตัวเข้าไปด้วย แล้วก็เคยไปเข้าอบรมของโรงเรียน การศึกษาแนวออลดอร์ฟ ณ ตอนนั้นเราก็ตองหาข้อมูลที่น่าจะนำไปประมวลผลในฐานะพ่อแม่ เขาก็บอกว่า เด็กที่เกิดมา เขาตั้งใจมาเกิดแบบนี้ เพื่อเป็นการทดสอบตัวเขาเองว่าเขาจะผ่านอุปสรรคนี้ไปได้หรือเปล่าอะไรอย่างนี้ ตอนนั้นที่จับประเด็นได้ เหมือนเป็นการทดสอบพ่อแม่ คุณครู นักบำบัด คุณหมอบอกอะไรทำนองนี้
อ.กิงแก้ว	ให้โอกาสเรา
พ่อน้องบี	ให้โอกาสเรารู้จัก SI คุณหมอบอก รู้จักเวที เหมือนเข้าสู่วงการ ที่ลาออกจากการ ไม่คิดว่าจะมาไกลถึงขนาดนี้ คิดว่าสัก 1 ปี คงจะกลับไปทำงาน ก็ไม่คิดว่า ยังไม่ได้กลับเลย
อ.กิงแก้ว	นานไปหน่อยนะเนี่ย (หัวเราะ)
พ่อน้องบี	<p>จนรู้สึกว่ามันขึ้นสนิมอาจจะต้องไปทำงานอย่างอื่น ผมใช้หลายอย่างมาประมวลแล้วก็ออกแบบ เป้าหมายคือมองที่ละส่วน ร่างกายแข็งแรง ผมก็ต้องคิด ออกแบบอุปกรณ์ กิจกรรม แล้วก็กิจกรรมว่าจะทำอย่างไร เคยทำอุปกรณ์ไปให้โรงเรียนอนุบาล จนคุณครูถามว่าที่บ้านทำอุปกรณ์เครื่องเล่นขายหรือเปล่าละ แต่ผมจะเน้นวัสดุธรรมชาติ เช่น ยางรถยนต์ ไม้ หรือคุณครูเขาอุปกรณ์ฟัง เขาบอกคุณพ่อช่วยออกแบบให้หน่อย ผมก็ออกแบบให้ใหม่ ยกตัวอย่างเช่น ที่เขามันปั่นได้ปั่นขึ้นไปแล้วก็มีเงินลาด เราก็มองเด็กของเราเป็นตัวตั้ง เอ จะทำอะไรให้เด็กได้ประโยชน์ ไม่ใช่ลูกเราคนเดียว คือ เด็กทุกคนเขาก็ต้องการเหมือนกัน เด็กทุกคนเกิดมา ระบบทุกระบบมันยังไม่เต็ม เช่น เขาเดินขึ้นไปสูงพอประมาณ มีราว 2 ข้างจับ เดินแล้วกระโดดลง ผมก็เอาเลย คือ 1. เด็กได้เรียนรู้เรื่องสี 2. ขนาด 3. ต้องมีอุปสรรค ก็เอาให้ลูกน้องทำ ผมเป็นคนออกแบบ แล้วให้ลูกน้องเชื่อมโครงสแตนเลสข้างบน ทำเป็นเจาะรูอะไรต่างๆ แล้วก็ร้อยเชือก ขนาดต่างๆ สีต่างๆ แล้วก็ร้อยขึ้นหรือลง ขวางเป็นรูปทรงต่างๆ สีเหลี่ยมบ้าง อะไรมันบ้าง พอจะดูเป็นเขาวงกต ก็คือจากที่มันพัน แล้วจากที่เราได้เรียนรู้ได้จากนักบำบัด เด็กต้องคิดแก้ปัญหา สัมผัสสัมผัสได้กับอะไรต่างๆ เราก็อธิบายให้โรงเรียน นี่ก็เป็นตัวอย่าง ล้อรถยนต์เราก็มานั่งต่อ ลอดอุโมงค์ เพราะโรงเรียนเราขนาดจำกัด ทำเป็นโครงไม้ ใช้อะไรมาต่อยึดแล้วให้เด็กลอด เด็กหลายคนก็ทำไม่ได้ หมายถึงเด็กปกติ เขาไม่เคย แต่พอตรงนี้ ทำให้เด็กเขาได้โอกาส เหมือนกับเราก็คงทำบุญด้วย เขาได้มีประสบการณ์ในการเรียนรู้อะไรต่างๆ ผมใช้หลักที่ว่าเด็กของเราเป็นอย่างไร ชาติอะไร เราก็ออกแบบอุปกรณ์ ไม่ว่าจะรอบบ้าน เราก็อัดมา ไปดูในโรงยิมๆ เราก็อัดมา</p>

สามเหลี่ยมมากลิ่งเล่นม้วนตัว อะไรที่จำเป็นก็ซื้อมา จนพี่บอกว่าโกลั๊ว จะเปิดโรงเรียนอนุบาลได้แล้ว แต่ซื้อ มากี่แจกไปบ้าง ตอนแรกๆ เราก็ไม่รู้ คิดว่าอะไรที่จำเป็น พอเห็นก็แวบเข้ามา อันนี้ กรวยเออย ห่วงเออย เชือกเออย ยางเออย

ส่วนหนึ่งยกก็ให้ลูกน้องไปร้อย จากนั้นก็จะถึงคุณแม่ที่นั่งตรงโน้นนะครับ หนึ่งยกอันนี้ แล้วก็ร้อยเป็น เขียว แดง ขาว ซื้อมาหลายๆ กิโล ก็มาร้อยกัน ให้ลูกชายเข้าควด พอโรยลงพื้นไป โอ้โฮ เด็กฮือฮา เราไม่ต้อง เรียกเด็ก คือ ผมอยู่ต่างจังหวัด ผมก็ผ่านการเล่นอย่างที่คุณหมอโช่ว ผมก็พอนึกออกว่า เด็กต้องเล่นอะไร แล้วเด็กชอบอะไร เราก็นึกถึงสมัยเรา 7 - 8 ขวบ เราผ่านอะไรมา โยนห่วง เดินกะลา อะไรพวกนี้ หรือ แม้แต่ ไม้เถกเถก ก็ซื้อมานะครับ ณ ตอนนั้นยังเดินไม่ได้ แต่ตอนนี้ยังไม่ได้ลอง เพราะว่ามันยังมีหลายอย่าง ที่ยังต้องทำ ผมก็จะซื้อมา เพราะคิดว่าการทรงตัวไม่ดี ก็ต้องลอง **ทักษะอะไรที่ยังทำไม่ได้ ต้องลอง ต้องทำให้ได้**

กลับไปโรงเรียนวิถิพุทธ อย่างที่บอก คือ เขาอารมณ์ร้อน เราต้องดับด้วยธรรม ผมก็ใช้ 2 อันด้วยกัน ธรรมะกับธรรมชาติเข้ามาบริหารจัดการเป็นแนวทาง ทุกปีผมจะพาเขาไปดูป่า คือ ที่โรงเรียนเขาจะมีกิจกรรม เดินป่า คือไปอุทยานแห่งชาติ เด็กต้องเตรียมตัว นกมีเฉพาะตอนเช้ามีด ตอนอยู่กรุงเทพฯ ตื่นสายครับ ไป ป่า ตี 4 ครั้ง เขาตื่น อาบน้ำกันแล้ว เป็นพวกมืออาชีพครับ แต่เราเป็นพวกมือสมัครเล่น โอ้โฮ ครั้งแรกไปที่ทุ่ง แสงหลวง จังหวัดพิษณุโลก เราก็ยังไม่รู้ว่าจะไปทำอะไร แต่ก็ต้องไปให้ได้ ต้องซื้ออุปกรณ์กล้องสองตา จัด กระเป๋า ต้องแต่งชุดสีนั้น ห้ามใส่สีแดง สีเขียว สีลูดฉาด เพราะนกจะบินหนีหมด สิ่งที่ได้ นั่นคือความอดทน แต่เราต้องเข้าใจว่า ไปอันนี้เพื่ออะไร คือสมัยก่อน "ร้อน" เจอแดดนิดหน่อยก็ "ร้อน" อย่างตอนเล็กๆ นี่ผม พาเขาเดินสาธาดนะ เขาไม่เดิน นิ่ง ร้อง **อาศัยความอดทน ทำไปเรื่อยๆ เก็บเหมือนออมทรัพย์นะครับ ก็คือ ทุกอย่างนะครับทำไปเรื่อยๆ** นั่งรถตู้ไป ขึ้นรถไฟด่วนนอนไปเชียงใหม่ ก็ไปมาแล้ว ไปที่ดอยอ่างขาง ล่าสุดไป เชียงใหม่ ไปมา 2 รอบแล้ว นั่งรถไฟนอน ขึ้นหัวลำโพง 6 โมง 2-3 ทุ่มก็นอน ไปเข้าที่โน่นเลย เขาก็ต้อง เรียนรู้อะไรอีกมากมาย คือต้องมีเป้าหมาย มีเป้าหมายของผมอีกว่า เขาต้องทำอันนี้เพื่ออะไร ตอนนั้นเขาไป โดยไม่รู้ว่าจะต้องไป แต่ตอนนี้เขาอยากไปเอง ก็รู้สึกว่ดีที่เขาอยากไป เราก็รู้สึกว่ลงทุนไปไม่สูญเปล่า อีก อย่างเขาก็รักธรรมชาติด้วย เขาอยากไปอยู่ต่างจังหวัด เหมือนการปลูกฝังเขา เมื่อกี้ผมคุยกับคุณแม่ว่า อยาก เน้นทักษะการใช้ชีวิต ชอบเรื่องไฟใช้ใหม่ ชวนมาจุดเตาถ่านกัน ทุ่งข้าวกัน เพราะว่าที่โรงเรียนเขาบอกว่า ลัก วันหนึ่งไม่มีสิ่งอำนวยความสะดวกคุณจะทำอย่างไร เอน้ำที่ไหน ต้นไม้แบบไหนกินน้ำได้ มาเลยเราก็มานั่งเข้า โดยใส่เตาถ่านกัน จากที่เขากลัวไฟ หรือเล่นอย่างผิวเผิน จนเดี๋ยวนี้เป็นคนจุดเตาถ่านเอง รู้จักน้ำข้าว ก็สอน อะไรต่างๆ เขาจะได้ทักษะอะไรพวกนี้ไปด้วย

อีกกิจกรรมหนึ่ง ผมพาไปตลาดสด ตี 4 หรือ ตี 4 ครั้ง ก็ตื่น เราก็โตมาอย่างนั้น เพราะเราเคยไปกับแม่ เรา ก็คิดว่า มันได้ติดตัวมาจนถึงปัจจุบันเรา แล้วครูพบได้ไปสอนที่โรงเรียนบอกว่า เด็กถ้าได้ตื่นมาช่วงที่พระ อาทิตย์ยังขึ้น ก็อาจจะเห็นอะไรบางอย่าง ที่ไม่เหมือนกับ 6 โมงเช้า 7 โมงเช้า ผมก็เลยจำคำนั้นมา แล้วก็ฝึก เขาให้เป็นคนตื่นเช้าด้วย แต่ไม่ใช่ว่าเขาจะเป็นคนตื่นเช้าตลอด คือ มันต้องใช้เวลา แต่รู้สึกว่ เขาก็จะบอกว่า ฟรุ้งนี้ห้องบี้จะไปช่วยจ่ายตลาด อย่างน้อยที่สุดมันเข้าไปอยู่ในใจ แต่เพียงจะไปไม่ไปมันก็อีกเรื่องหนึ่ง

อ.กิงแก้ว	อยากให้คุณพ่อช่วยเล่าเรื่องบ้านต้นไม้น้อย
พ่อห้องบี้	คือผมเป็นคนชอบคิด ที่บ้านคุณยายก็มีแปลงที่ว่าง โทระฯ ถ้ามเจ้าของที่เขาไม่ยอมขาย และก็มีคุณยายคนหนึ่ง

เขาปลุกต้นขนุน ตั้งแต่เล็ก ๆ จนมันโตแล้ว เราก็ใช้ประโยชน์ สอนให้เขาเป็นต้นไม้ เราก็สอนกันสองคนและก็เล่นด้วยกัน เด็กคนอื่นเห็น เด็กคนอื่นไม่เคยป็น ก็อยากป็น บางคนอ้วนก็ป็นไม่ได้ ร้องไห้บอกพ่อจะเป็นคนนี้ชอบเป็นที่หนึ่ง เสียหน้าที่ป็นไม่ได้ ตอนก่อนทำอะไรได้หมด แล้วยิ่งมาแพ้น้องป็นนี้ ไปเรียกพ่อมาไม่ได้เลย เป็นเรื่องใหญ่โต ให้อเรากต้องช่วยสอนให้เขาป็น ว่าเมื่อจะวางอย่างไร ทำจะอย่างไร จนเขาป็นได้ ตอนหลังก็มาป็นเล่นกัน หลังจากป็นต้นไม้เสร็จ ผมก็มาคิดต่อ นึกถึงบ้านบนต้นไม้ เคยไปเห็นมาอะไรต่างๆ ก็ออกแบบ เนื่องจากดูลักษณะต้นไม้ 5 - 6 คน ได้นะๆ ทำป็นบ้านป็นต้นไม้ แต่ลูกเขาบางคนก็ไม่เคยป็น เขาก็จะห่วงเรื่องความปลอดภัย เขาก็ต้องซื้อไม้ไผ่มา เชือกกัน ลงทุนกัน ยังไม่ตกแน่ ถ้าตกเราแยแน่ ป็นได้แน่ ผมเลยให้ลูกน้องทำบ้านป็นสองชั้น บ้านยายมีชั้นเดียว เราจะทำสองชั้นกัน ช่วยกันขุดดิน ลงไม้ยูคา ลิปัดส ปูไม้อัด แล้วทำบ้านได้ขึ้นเชื่อมกับต้นขนุน กลายป็นสองชั้นและมีบ้านบนต้นไม้เชื่อม ป็นที่เล่นของเด็กๆ แต่ก็กลายป็นที่อยู่ของคนอื่นมาใช้พักพิงยามที่เด็กๆ ไม่ได้เล่น ผู้ใหญ่บางคนก็ชอบ เอาเปลมาผูกนอนต่อ ต่อยอดก็ดีนะ พอมาเห็นชิงช้าที่ศาลาอยู่ที่ห้องกิจกรรมบำบัด ดูเหมือนมีสองขา ผมก็ออกแบบให้ลูกน้องเชื่อมเลย ตอนนั้นทำเชื่อมแบบที่มีหมุนได้ แต่เด็กๆ ไม่ชอบ ช่วงแรกป็นสี่เหลี่ยมธรรมดา แล้วแหว่งโยกกันไปโยกกันมา เด็กแย่งกันเล่น สิ่งที่ได้คือเราไม่ต้องไปหาเพื่อนให้กับเด็กของเรา

พอถึงวัยหนึ่ง ผมก็จะดูวัยของเขา ดูพัฒนาการ แล้วควรจะ น่าจะต้องพัฒนาทักษะอะไร เครื่องเล่นอะไร อย่างตอนนี้ก็เห็นทักษะชีวิตมาก เห็นวินัย แล้วก็การออกไปข้างนอก อย่างวันนี้เขาไปแข่งยิมนาสติก ไม่ได้เก่งแบบนักกีฬา อะไรขนาดนั้น เพียงแต่ว่า อย่างว่ายน้ เขาจะว่ายน้ เราคิดว่าทำไม่ได้ ปกติมันต้องว่ายน้จ้วงขึ้นข้างบน เพราะฉะนั้นอย่างที่มีการอบรมของการศึกษาแนววอลดอล์ฟ นักบำบัดบอกมา ก็คือ เขาจะพัฒนาเชื่อมโยงปฏิกิริยาตอบสนองของอัตโนมัติ อะไรต่างๆ ผมก็เรียนมา ฟังมา เลยมาโยงกับว่า ชั้นแรกต้องพัฒนาร่างกายก่อน เพราะฉะนั้น ต้องเคลื่อนไหวบนบกก่อนแล้วกัน ก่อนที่จะไปในน้ำ ในน้ำก็ทำไปด้วย แต่ถ้าจะทำให้คีต้องเคลื่อนไหวบนบกก่อนแล้วกัน ทำทางมันจะไม่สวย ยกตัวอย่างตอนแรกๆ โยนบอลแทนที่เขาจะงยหน้า คือเขาไม่งย รอให้บอลลงเอง หรือกระโดด กาง หุบ มือ เท้า ก็จะไม่สัมพันธ์กัน เราจะดูว่าแบบนี้ยังไม่ดี เพราะจะเน้นแบบการเคลื่อนไหวมีจังหวะ อันนี้ก็ไปเรียนดนตรี ดนตรีที่แบบมีลูกบอลโยนให้ หรือต้องมีจังหวะ อันนี้เป็นอีกนั้น หนึ่งในที่ผมมองแล้วว่าจังหวะเขาไม่ดี แล้วก็ต้องมีจังหวะ แล้วก็ต้องมีการเคลื่อนไหวด้วย คือผมมองว่าการเคลื่อนไหวป็นหัวใจ ที่เขาต้องใช้ตลอด ตัดสินใจให้เรียนยิมนาสติก ก็ไม่ได้ต่อเนื่องเรียนแล้วเขาก็ไม่ได้สนใจ เหมือนบ้าง เวลาครูสอนก็ไม่ได้มอง ไม่ได้มองว่าเก่งนะ คิดว่าทำไม่ได้เลยหลบสลายตาคุณครู

ผมก็ให้เขา หยุดๆ เรียนๆ เรียนๆ หยุด ดูแล้วเขาไม่พร้อม ใจไม่มา นะครับ เรียนตั้งแต่อายุประมาณ 4 ขวบ เราก็แค่ให้เขาได้เคลื่อนไหว หาเพื่อนให้อีกมิติหนึ่ง ลองดูเพื่อนแปลกหน้าเขาจะยังไป หากทำกิจกรรมที่ทำหาย เกินศักยภาพและพัฒนาการเขา เขาจะป็นอย่างไร ก็เรียนๆ หยุดๆ เรียนๆ หยุดๆ ก็ได้คาดหวังอะไร แล้วก็เรียนไปต่อเนื่องจนถึงเมื่อประมาณตุลาคมปีที่แล้ว ก็ดีลังกาอะไรก็แทบจะใกล้เคียงแล้ว คุณครูบอก คืออันนี้ผมก็ไม่แน่ใจ ไม่รู้ว่ามาตอนไหน แต่ใจมันมา มันทำได้ มันมาแบบนี้เลยครับ ตอนก่อนคุณครูเรียกเข้าแถว ยังนั่งอยู่เลย ไม่ยอมลุก แต่ตอนนี้แบบว่า วิ่งไปคนแรก คือมันเหมือนกับมันใจทำได้ แต่บางทีก็มีข้อเสีย ทำได้แบบบางทีก็ไม่ดูตัวเอง มือก็ยังแข็งแรงเต็มที่ ตอนนั้นก็หมุนบาร์สูง ตกลงมานั่ง ก็เจ็บครับรู้ว่าเจ็บ แต่เขาก็ยังอาย แล้วก็ออกมาคุยข้างนอก ให้เขาประเมินตัวเอง แล้วไปเรียนอีกที่หนึ่ง เขาก็ให้ไปแข่ง

	<p>กับเด็กนานาชาติ เด็กนานาชาติเขาจะเรียนนิมิตตสิกเป็นพื้นฐาน สัปดาห์ละ 4 วัน หรือ 3 วัน ของเรา 2 อาทิตย์ไปที่ อาทิตย์ไปที่ สิ่งที่ได้รู้สึกว่าเขาได้มีสนาม ได้เปิดโอกาสให้เขาได้แสดง วันนั้นคุณครูเขาก็ขอให้ไปแข่ง จากระดับ 10 ตอนนั้นก็ขึ้นไประดับ 1 ก็จะมีเด็กต่างประเทศมา เด็กอินเตอร์นะครับ เขาก็แข่ง เดี่ยวตอนเย็นผมก็ไปดูเขาก็ที่ เขาแข่งบาย 2 ครั้ง แล้วก็มีอุปกรณ์ ที่ทำก็น่าจะประมาณนี้ครับ</p>
<p>อ.กิงแก้ว</p>	<p>คุณพ่อก็ให้ความสำคัญกับร่างกายเหมือนกัน ขอย้ำอีกครั้ง จังหวะ การควบคุมร่างกาย การจัดระเบียบร่างกาย มีผลมากต่อการควบคุมอารมณ์ ก็คือ อยากจะทำ มันต้องลงมือแก้ หมอก็ได้ยินผู้ปกครองบ่นเยอะ ว่าลูกโมโห ลูกอย่างนั้น ลูกอย่างนี้ วิธีแก้เรื่องการควบคุมอารมณ์นี้มี ก็ทำแบบนี้ ทำไป ผีไป เขาต้องควบคุมร่างกายตัวเองได้ดี ต้องมีจังหวะ เขาก็จะแก้ อะไรก็จะดีขึ้น มันจะเสริมกัน ฟลอร์ใหม่กับการฝึกทักษะทางกาย ไม่อย่างนั้นก็จะเป็นเด็กที่พูดเยอะ พูดมาก แต่ไม่ได้มั่นใจในตัวเอง เพราะมันใจจะต้องได้ความรู้สึกว่า ของ ฉันทำได้ อย่างที่น้องเอ และน้องบีเขาเจอ มันต้องมั่นใจในตัวเอง มันต้องทำได้จริงๆ แล้วความมั่นใจมันไม่ได้มาจากคำพูด มันต้องมาจากทำได้จริงๆ อย่างที่พ่อน้องบีบอกว่าวิ่งไปคนแรก เพราะเขามั่นใจว่าเขาทำได้ค่ะ หรือมันไม่ยากก็ต้องลงมือทำ ลงมือแก้ ไม่อย่างนั้นจะเป็นเด็กที่พูดเยอะ แต่พูดซ้ำหรือพูดวน เพราะมันไม่มั่นใจ เพราะฉะนั้นต้องฝึก ไม่อย่างนั้นตรงนั้นมันจะขึ้นไปแบบตีบๆ แคบๆ ถ้ากายมันไม่แน่นจริงๆ ต่อไปก็ของคุณพ่อน้องซี (อาจารย์พูดถึงคลิปป้องซี) ที่คิดนาน ไม่ใช่การประมวลผลจากการฟังไม่ได้ เมื่อกี้ คุ่มหรือชื่ออันนี้ ไม่ใช่หูไม่ค่อยดี ไม่ใช่ฟังไม่รู้เรื่อง แต่เขาคิดสองชั้นว่าจะเล่นอย่างไร เรื่อง 25 บาท กับ 30 บาท เขาคิดสองชั้น</p>
<p>พ่อน้องซี</p>	<p>มารู้ว่าลูกเข้าข่ายเมื่อตอน 2 ขวบครึ่ง แล้วก็ลักษณะทั่วไปก็คือ ไม่สื่อสารกับคนรอบข้าง ไม่พูด ทำให้เริ่มสงสัย แล้วทำอย่างไรให้ลูกมองหน้ากับผู้ใช้สื่อสารได้ ก็เริ่มจาก เมื่อตอน 2 ขวบ ติดขวดนมอยู่ แต่ยังไม่ยอมส่งเสียง ผมใช้หลักที่คุณหมอแนะนำไว้ก่อนว่า เล่นอย่างเดียวไว้ก่อน ส่วนคำพูดตามหลัง ขวดนมอยากกิน ขอให้ส่งเสียงออกมา แม้มันจะเป็นภาษาต่างดาวออกมา อี้ อ๊ะ อะไร ก็ตาม ขอให้มีการเปล่งออกมา ถ้ามีการเปล่งออกมา แล้วเราก็อพยบให้ หรือเราก็อ้อไว้ด้วย คือ หลักการของผม ตามที่คุณหมอแนะนำ เล่นอย่างเดียวไว้ก่อน แล้วให้ความคิดในการเล่นสนุกเป็นของเด็ก ให้เด็กเป็นคนเริ่ม การสื่อสาร ที่ว่าทำไมเขาไม่มองหน้า ถ้าผู้ปกครองทุกท่าน มีท่าไร หรือว่าปอกก็ไว้ เวลาที่ให้ลูกกิน หรือจะให้สื่อสารหรือมองหน้าตัวเอง ท่านผู้ปกครองจะให้ทำอย่างไร ผมใช้วิธีเอาเข้าปากผมแล้วปลายเส้นหาโรตั้นหนึ่งออก เวลาลูกจะกิน ลูกต้องมองหน้าเรา หรือเราโยกซ้าย โยกขวา ซึ่งในหลักการนี้ ผมได้มาจากคำแนะนำจากผู้ปกครองอีกหลายๆ ท่าน ในเว็บไซต์ที่ผมเข้าไปกับคุณหมอ 1 เส้น 1 ครั้ง ให้เขามองหน้าเราก็ยังดี หรือการอุ้มลูกขึ้นมา เพราะว่าพ่อน้องซี ตั้งแต่เล็ก จะอุ้ม จะวิ่ง อะไรนี่ วิ่งไปทางหน้าหันไปอีกทาง แล้วก็เวลามองหน้า ชูมือ จะให้อุ้ม แต่ไม่เปล่งเสียงเลย ผมก็ถาม อุ้ม อุ้มใช่ไหม ถ้าเขาชูมือจะให้อุ้ม ถ้าเขาพยักหน้าหรือเขาสื่อสาร ทำให้เรารู้ว่า เขาต้องการให้เราอุ้ม เราอุ้มขึ้น อุ้มขึ้นเสร็จ เราวางลง เหมือนเป็นการยื้อหรือการแกลัง แล้วแต่มุมมองนะครับ แต่นั่นคือพยายามให้เขาสื่อสารกับเรา</p> <p>เมื่อตอนประมาณ 3 ขวบ ให้เขาเตะบอล หัดเล่นในบ้าน หัดใช้อุปกรณ์ภายในบ้าน ลูกบอลวางไว้ เตะบอลกันใหม่ ไม่รู้ ยืนหนึ่ง 10 กวาร์บ ไม่ยกขา ไม่ยกขาไปเตะบอล เพราะไม่รู้จัก ในเมื่อไม่รู้จัก เราต้องเป็นคนเริ่มให้เขารู้จัก จับขาแล้วให้เขาเตะบอล เขาจะเตะถูก เตะผิด จับขาเขาไว้ก่อน จับขา อย่างนี้คือเตะบอล แล้วต่อไป เขาจะเริ่มเคลื่อนไหวได้ พอเขาเริ่มเคลื่อนไหวได้ เราก็เล่นสนุกกับเขา โดยเขาเตะบอลไป</p>

	<p>เราก็วิ่งไป เขาจะวิ่งตาม เหมือนเป็นการสื่อสาร พยายามให้ทุกอย่างจากการเล่น เริ่มจากตัวเด็ก ไม่ใช่เริ่มจากผู้ใหญ่ เวลาเด็กจะเล่นอะไรต้องให้เด็กเริ่มต้นก่อน ต้องขอบคุณครูพบที่ช่วยแนะนำอุลตราแมนพิทักษ์โลก ปฏิทินกระดาษที่เราวันเก็บไว้แล้วไม่ได้ใช้ เอมามาเป็นอาวุธในการเล่น ฟันดาบ เขาไม่รู้ว่าฟันอย่างไร เราก็จับมือเขา ให้เขาฟันกับพี่ น้อง เล่นฟันดาบให้เขามีความสุข ให้เขามีการสื่อสารทางสายตา หรือทางอารมณ์ออกมา จนถึงเวลาอะไรก็ตามที่เขาเล่น คิดอย่างเดียว เล่นให้สนุก แม้นจะออกนอกกรอบฟลอร์ไทม์บ้าง แต่เราต้องให้เขากลับเข้ามาให้ได้</p> <p>ทุกอย่างที่ผมทำมา ตั้งแต่อดีตผมมองย้อนกลับไป มันทำไปได้อย่างไร แล้วพยายามให้ความคิดของเด็กเป็นคนเริ่ม ไม่ใช่ผู้ใหญ่เริ่มหรือบังคับ อย่างเช่นผมเปิดร้านขายของ ผมก็ไม่ได้อยู่กับลูกทั้งวัน ผมก็ส่งลูกเข้าฝึกเลี้ยงเหมือนกันเมื่อสมัยเด็ก แต่เวลาเลิกงานกลับบ้าน ต้องให้ที่บ้านเปิดใจยอมรับก่อน ว่า อย่างญาติพี่น้องผมทุกคนที่อยู่ในบ้านด้วยกัน ผมยังเป็นครอบครัวที่อยู่กับพี่ พี่สะใภ้ กับหลานอยู่ ยังอยู่เป็นบ้านใหญ่อยู่ ผมเปิดใจกับทุกคนในบ้านว่า น้องเป็นอย่างนี้นะ ขอความร่วมมืออย่าให้หลานหรือน้องต้องอยู่คนเดียว อย่าให้เล่นคนเดียว อย่าให้ดูโทรทัศน์ และทุกคนร่วมมือหมด โทรทัศน์เสียทั้งบ้าน 2 ปีกว่าๆ คือถ้าน้องตื่น หรือน้องอยู่ด้วย โทรทัศน์จะปิดหมด การสื่อสารหรือดิจิทัลทีวี หนึ่ง อะไรต่างๆ จะปิดหมด ไม่ให้ดู ให้เด็กเล่น และมีพี่น้องเข้ามาเล่นด้วย หรือผู้ใหญ่ให้เข้ามาเล่นด้วย แต่นั่นเอง แล้วทุกเย็น ปิดร้าน ผมก็เข้ามาเล่น ทาโรห์เดี่ยวผมเล่นได้เป็นชั่วโมง หรือป๊อปปี้ก็เล่นได้เป็นชั่วโมง แต่ขอให้เด็กอยู่ในวงรอบที่อยู่คุยใกล้ชิดกับเราตลอดเวลา นะครับ</p>
อ.กิงแก้ว	ช่วงที่เขาดีขึ้น คุณพ่อพาไปช่วยขายของ
พี่น้องซี	<p>พอเขาสื่อสารได้ ทุกวันนี้น้องซีไม่ได้อยู่กับผมนะครับ มาอยู่ที่กรุงเทพฯ กับแม่ แต่ผมอยู่ต่างจังหวัด แต่คุณแม่เขาทำงานธนาคาร เข้าไป เย็นกลับ แต่ช่วงที่อยู่กับผม ถึงเวลาตอนเย็นผมก็ให้ช่วยค้าขาย ผมขายของอีกร้านหนึ่ง พี่ชายผมขายอยู่อีกร้านหนึ่ง แต่ให้วิ่งไปเอาของ มีตัวอย่าง หีบครองเท้าแบบนี้ เอาแบบนี้ อ้าว ไปหาอาแปะ ไปเอาของมา เขาก็จะมีการถามย้อนกลับ เอาแบบนี้ เอาเบอร์อะไร ผมขายรองเท้า เอาเบอร์อะไร เอาแบบนี้ เอาเบอร์อะไร ลองไปหาอาแปะสิ ลองไปบอกอาแปะ เขาก็วิ่งไปเลย วิ่งไปแล้ววิ่งกลับ ถ้าเขาไม่มีของ เขาก็จะบอกว่าไม่มีของ ถ้ามีของเขาก็หยิบของมาให้ หรือบางทีเวลาเก็บร้าน เขายังอยู่กับผม เพราะว่าช่วงอนุบาล 1 เขายังเรียนอยู่ชัฏภูมิกับผม เวลาเก็บร้าน ต้องปิดของ เขาก็จะวิ่งหยิบ วิ่งปิดของทำโน่น ทำนี่ อ้าว ปิดร้านปีแล้วเสร็จแล้ว ลองไปทำถามอาแปะสิ ว่าปิดหรือยัง เขาก็วิ่งไป มันเหมือนเป็นการบังคับหรือเปล่า มันไม่ใช่การบังคับ เป็นการถาม เด็กสนุก เพราะเด็กสนุกกับการเก็บของ การใช้ไม้ปิด เราก็ควรจะให้ หรือส่งเสริมให้เขาไปทำต่อ หรือบางทีเก็บของเสร็จ อ้าว ยกรองเท้าคู่นี้เข้าไป เขาก็วิ่งเข้ามา เขาก็ยังวิ่งเก็บของ แล้วเอาของที่เขาคือต้องการ วางได้ถูกต้องครับ</p>
อ.กิงแก้ว	<p>ตอนนี้เราก็ก็นับมาทำตรงนี้อ่างเข้มขัน ก็มีท่านใดจะเริ่มแบ่งปัน ในช่วง 3 - 4 เดือนนี้ เราได้เริ่มต้นทำกิจกรรมอะไร และติดขัดอะไร อยากจะปรึกษา หรือของความเห็น หรืออยากจะทำ เชิญเลยคะ เริ่มที่ไปจ่ายตลาดของหนุ่มเจก่อนนะคะ เรื่องไปจ่ายตลาดซื้อไข่ หมอชอบ</p>
คุณแม่เจ	<p>วันนั้น ใช้ลูกไปซื้อไข่ให้แม่ 10 ฟอง เขาก็เตรียมตัวคะ แม่ก็ถามเขาต่อว่า ซื้อเป็นซี่ด้วยไหม เล่าไปก่อนนะคะ อันนี้ลืมนะ มันก็ได้ทีหลังว่าลืมนะลูกคิดเรื่องการเตรียมเงิน เราก็ก็นับแต่บอกไปเลยว่า ไข่ประมาณ 40 - 50 นะ เป็ซี่ก็ประมาณ 30 - 40 เจเอาไป 100 ก็พอ แล้วเขาก็เตรียมพร้อม เจจะซื้อบัตรเติมเงินโทรศัพท์</p>

	<p>ด้วยไหม ทั้งไว้แค่นี้ เขาก็ไปคะ ซื้รถจักรยานไปซื้อไซ้ พอกลับมา เขาก็มาแบบหน้าตาดีดื่นๆ ถือไซ้กับเป๊ปซี่ มา พอรับมา ไซ้ 10 ฟอง มีน้ำอยู่ในถุงไซ้ แม่ก็ดู อ้าว ไซ้แตก แตกเมื่อไหร่ เขาก็บอก ไม่รู้สิแม่ เพิ่งเห็น เหมือนกัน แล้วความที่มันรู้สึกว่าคุณเราเป็นแบบนี้แหละ เราก็คิดไปก่อน แม่ค้าหีบไซ้แตกๆ ให้ลูกเราหรือเปล่า ลูกเราถูกเอาเปรียบหรือเปล่า ก็พยายามถามเขา เขาก็พยายามอธิบาย เราก็อพยายามสงบตัวเอง เพราะเรารู้ว่า เราเริ่มหงุดหงิดแล้วที่เขาบอกว่าไม่รู้</p> <p>แล้วเขาก็ขอเงินเพิ่มไปซื้อบัตรเติมเงิน เราก็อปล่อยให้ไป เพราะเรารู้สึกว่าอารมณ์ไม่ปกติ เราก็อเข้าครัวไป ไซ้ 10 ฟอง แตกไป 2 แตกแบบน้ำไม่เหลือติดเปลือก เปลือกแยกกันหมด บุปไป 6 ฟอง เหลือ 2 ถามตัวเองซ้ำๆ เกิดอะไรขึ้น คิดจินตนาการไปใหญ่ แล้วลูกก็กลับมา เจ มันยังงัยหรือ แล้วไปซื้อบัตรเติมเงิน นะ ทำไม่ไม่ซื้อแต่แรก เขาบอกว่าเงินไม่พอ อ้าวแล้วเจรู้ได้งัย ก็เจถามเขา เราก็อยการู้เหตุการณ์ เขาก็อเริ่ม อารมณ์เสี่ยๆ เริ่มรู้สึกเหมือนแม่ไปคาดคั้นอะไรบางอย่าง เขาก็อไม่ยอมเล่า ขอเล่าตอนบัตรเติมเงินเลย ก็ไซ้กับเป๊ปซี่วางแล้ว บัตรเติมเงินมีขายไหม เท้าไหร่ครับ บ้าเขาก็อบอกราคา 55 บาท เขาก็อรู้แล้วว่าเงินเขา ไม่พอ เขาก็อเลยเฉยๆ เขาก็อเอาแค้ไซ้กับเป๊ปซี่ เราก็อเลยรู้แล้ว คำว่า ตั้งค์ขาดของลูก มันเหมือนเป็นคัพพ์ที่ฝัง ในความรู้สึกแม่ เหมือนกับเราก็อเริ่มทดแล้วเก็บไว้ว่า ลูกยังไม่ได้คัพพ์ ใช้อย่างไม่ถูก มันเป็นคัพพ์ที่เราต้องเอา มาทำงานกับเขา ทำฟลอร์ใหม่ให้รู้ว่ามันไม่ถูก เราก็อเริ่มคิด เรื่องไซ้ไซ้ทำไมจึงแตกเสียหายยับเยินขนาดนี้ ต้องเอาไว้ข้างเดียวกับเป๊ปซี่แน่เลย มันอยู่คนละถุง ลูกคงเขavnไว้ที่มือจับของจักรยานแล้วซึ้มา เราก็อคิดไป แต่ก็อเก็บไว้ เพราะเรารู้สึกว่าใจแม่มันไม่ดีแน่เลย ตอนนั้น</p> <p>พอวันรุ่งขึ้น ก็คุยกับเขาก็อ เขาก็อมีทำที่หงุดหงิด เราก็อเริ่มรู้แล้วว่าทำที่เรามันคงจะไม่ค่อยดี เราก็อปรับทำที่ ตอนถาม หีบไซ้ยังงัย แล้วหีบเป๊ปซี่ยังงัย แม่ค้าหีบให้มา เป๊ปซี่ด้วย แล้วเจถือกลับบ้านยังงัย ก็อเอาไว้คน ละข้างกับจักรยาน เหรอ ดีๆ แล้วทำไมถึงทำอย่างนั้นละ มันจะได้ไม่หนักข้างเดียวงัย เราก็อรู้อย่างน้อยก็อได้ เรื่องสมดูลนะ แต่คุณยังไม่รู้อ้าว ไซ้มันต้องระวัง แม่ก็อคิดต่อ มันต้องพาดกับคอกจักรยาน เพราะจักรยานพัมมัน จะคอกสูงๆ คงจะซึ้สะบัด เลยเหวี่ยง อย่างนี้ก็อเป็นการบ้าน แล้ววันนั้นก็อพดมีเหตุการณ์ แล้วก็อผิदनัดคุณ หมอ แล้วเราก็อเล่าให้คุณหมอฟัง คุณหมอก็อบอกว่า มันเป็นความรู้สึกรอบตัว เป็นเรื่องไซ้ ที่มันบอบบาง แล้วเราก็อทได้ว่า เราต้องซึ้ ต้องวางแผน ก่อนที่ลูกจะออกจากบ้าน พอมาคิดย้อนทบทวน มันก็มีหลายอย่าง ที่เรา จะทำได้ เช่นว่า การเตรียมเงิน การซึ้ให้ลูกเอะใจ ปรีक्षाเพื่อนก็อมี ไซ้มันบอบบางนะลูก ให้เขาไปคล่าดู เขา จะระวังขึ้น ก็อันนั้นแหละ มันจะเห็นทั้งลูก เห็นทั้งแม่ เห็นทั้งความวิตกกังวล ในจุดที่ว่า เอ๊ะ เขาเอาเปรียบลูก เราหรือเปล่า แล้วก็อมีทำงานความคิดกับลูกเหมือนกัน แล้วถ้าคราวหน้าไปซื้อ ถ้าบ้าเขาหีบให้อีก เพื่อเขาหีบ ไซ้บูปให้ละ อ้าว ก็อไม่เอาสิ ไม่เอาหมดเลยหรอ ก็อไม่เอาลูกนั้น แล้วถ้าเขาหีบใส่ถุงให้ละ ก็อหีบมาเปลี่ยน เราก็อพยายามใช้ฟลอร์ใหม่กับลูก ว่าเขาจะแก้อย่างไร บางอย่าง เขาเก่งนะ บางทีคุณแม่อาจจะยอมๆ ไปก็อได้ เพื่อชื่นชมตัวเขา เป็นอย่างนี้ มาทบทวน ก็อจะเห็นความเร็วไปของแม่ เห็นจุดที่คุณแม่อาจจะรู้สึกว่าความกลัว ของเราเองคะ</p>
อ.กิงแก้ว	คล้ายกับที่คุณพ่อบอก พอทำไปก็เห็น ขอเพียงกล้าทำ ก็เห็น เห็นว่าจะต่ออะไร ถ้าทุกอย่างมันกลับมาเริ่มดี ขึ้น คุณแม่ก็อหาอย่างอื่นทำ
คุณแม่เจ	หลังจากวันนั้นมิให้ไปซื้ออีก ก็อกลับมาสภาพดีครบ 10 ฟอง
อ.กิงแก้ว	เขาแก้อย่างงัยคะ

คุณแม่เจ	แม่ก็ไม่ได้ถามอะไรเขา สั่งให้ซื้อไข่
อ.กิงแก้ว	โดยมากถนนในหมู่บ้านจะมีหลังเต่า พอขึ้นแล้วจึงหะลง ไม่มีเหลือ
คุณแม่เจ	แต่ตอนออกไป แม่ก็บอกเขา เจ ไข่มันเปลือกบางนะลูกนะ กลับมาก็สภาพดี
อ.กิงแก้ว	ต้องดูว่าเขาแก้ยังไงไร เดียวก็หามุกอื่นเล่น พอหาทำ มีอะไรใหม่ๆ พอชำแล้วใช้ใหม่ค่ะ พอชำรอบ สองรอบ สามารถรอบ มันราบรื่นตลอด รอบหน้าก็ซื้ออย่างอื่นบ้าง ทำแล้วก็เห็น ค่ะว่าจะต้องมีอะไรที่ต้องแก้ จะต้องทอไว้ในใจ เชิญของคนอื่นเลยคะ หมอคิดว่ามีหลายคน ที่เริ่มลงมือแล้ว คิดว่ามีปัญหา หรือว่าไปพบอะไรดีๆ อยากแบ่งให้เพื่อนที่ยังไม่ได้เริ่ม
คุณแม่น้องไผ่	<p>จริงๆ ต้องบอกว่า โชคดีที่คุณหมอมาลงดูเด็กแต่ละราย ก็เลยรู้สึกว่่า เขาก็เข้าทางมาได้สักประมาณครึ่งปี แต่ก็ทำคล้ายๆ กับพี่น้องเอ พี่น้องบี แล้วก็คุณพี่น้องซี คือหาโอกาส เห็นโอกาส ปีที่แล้วเคยพาไปเรียนว่ายน้ำ สไลเดอร์เตี้ยๆ ลงไม่ได้เลย ในขณะที่พี่กับน้องเล่นกันสนุก รู้แล้วว่าโจทย์มา แต่ปัจจุบันนี้คือ เก่ง ลงได้ สไลเดอร์ที่เป็นแบบวนๆ ก็เล่นได้ ก็มีสวนดีที่ว่า ด้วยความเบรียวของพี่กับน้องก็จะใช้บอร์ดรองนั่งที่กัน แล้วลงแรงกว่านั้นอีก อันนี้เขาพยายาม อยากจะชนะ เอาบอร์ดขึ้นไปนั่ง พอจะลงเอาบอร์ดออก ยังกลัวอยู่ พอลงมาแล้วก็โกรธว่าทำไมยังทำไม่ได้ เขาก็วิ่งเร็วกว่าน้องแล้วนะ ทำไมทำไม่ได้ ก็ไปลอบไป ไข้อย่างนี้ หม่าม่ายังทำไม่ได้เลย มันยาก</p> <p>ก็หาโอกาส ถ้าไปห้าง เด็กๆ จะมีหน้าที่เซ็นรถเข็นกัน แล้วจะหาของ เราจะมียายชื่อว่าเราจะซื้ออะไรบ้าง หาของ เท่าไหร่ ไอ้ที่เอามามันเท่าไร เขาก็จะไปดู ผักดู หยิบของมัน พอจ่ายเงินเสร็จ เด็กๆ มีหน้าที่หิ้ว แล้วก็พาไปเที่ยวค่ะ พาท่องเที่ยว เรารู้ว่าเขากลับที่มืด ที่แคบ เราก็จะพาไป ล่าสัตว์ก็ไปตรัง ไปเข้าถ้ำ มรกตค่ะ ครั้งแรกไปกระบี่ อันนั้นรู้ว่าไม่แน่ใจว่าจะนั่งเรือเร็วได้หรือเปล่า ครั้งแรกเลยนะ กลัวน้ำ ตอนเลิกเขาเคยตกน้ำ แล้วกลัว แล้วไม่เอาเลย ตอนนั้น ก่อนที่จะรู้ว่าเขามีปัญหา เราก็ใช้เวลาานานมาก ไปเกาะช้าง คลื่นมันเรียบ พอคลื่นมาเขาวิ่งหนี ในขณะที่พี่น้องเขาเล่นกัน กว้างที่เธอจะเล่น มันเย็นแล้ว เขาเลิกกันแล้ว เธอจึงค่อยยอมเล่น เราก็ไปกัน 4-5 รอบ จนกระทั่งรอบสุดท้าย พายเรือแคนูไปที่เกาะนี้ได้ เขาสามารถนั่งกับเราไปได้ อย่างที่คุณหมอบอกว่า เห็นอะไรแล้วค่อยๆ ทำ ค่อยๆ ทำไป ถ้าเขาไปที่มืดก็ยังคงกลัวอยู่ ที่ไปห้องฟ้าจำลอง กลัวว่าโลกจะเข้ามาทับเขา พระจันทร์อะไรต่างๆ แต่ก็อยู่ได้ แต่จะอยู่แบบว่า มันมาแล้ว มาแล้วหม่าม่าย แต่จะรบกวนชาวบ้านนิดหนึ่ง แต่ก็ไม่เป็นไร</p> <p>แต่ตอนที่ไปเจอคุณหมอครั้งแรก เมื่อกันยายนปีที่แล้ว คุณหมอบอกว่าดีดี SI เราก็เราลืมนองตรงนี้ไป ข้างโรงเรียนเขามีสวนสาธารณะ เต็มแะโรบิก มีรำพัดจีนจริงๆ เราพาถูกไปเล่นที่สนามเด็กเล่นอยู่แล้ว แต่ไม่เคยสังเกตเขาว่าเขาเป็นยังไง ที่นั่นเสียงดังมาก วันแรกชวนไป ยังไงไม่ยอมเข้า ไม่เอา ไม่ชอบ เสียงพัดจีนมันพริบ พริบ ไม่เข้าก็ไม่เข้า เล่นรอบๆ แต่พี่กับน้อง วิ่งแจ้นไปเล่นกับเพื่อนแล้ว จนผ่านมา 2-3 เดือน ปัจจุบันอยู่สบาย เล่นได้ มีเสียง มีอะไร ก็ขึ้นไปเล่นบนเวที เพื่อนๆ มากก็ไม่เป็นไร ทำอย่าง พี่น้องซิบบอกบ้านเราไม่มีทีวี คือปิดทีวี งดเกมไปเลยตามที่คุณหมอแนะนำ มันมีมีกิจกรรมให้ทำทุกวัน จากที่เวลาน้อย เป็นเวลาเยอะ มาเล่นเกมเศรษฐกิจกัน มาฝึกคิดเลขกัน ไม่น่าเชื่อ ไม่เคยคิดว่าเขาจะเล่นเกมเศรษฐกิจได้ นั่งกัน 3 พี่น้องเล่นกัน ตาเธอ เขาก็จะทอย ด้วยความที่เขาเล่นกัน พี่กับน้องก็ชวนกัน เขาก็จะมาทอย บวกเลข จะไปไหน จะไปจังหวัดไหน กลายเป็นว่า หม่าม่ายหนูอยากไปภูเก็ต หนูอยากไป โนน ไปนี่ ไปนั่น อ้าว ทำให้พ่อแม่เสียเงินอีก</p>

	<p>แล้วปีที่แล้วไปกระบี่ ขึ้นเครื่องบิน เขาปวดหู เป็นคนเดียวที่มีปัญหา เขาไวเสียงด้วย เขาร้องกั๊กมาก เป็น โจทย์อีกแล้ว ปีนี้ไปอีกรอบหนึ่ง เราก็คูยกกัน ทำงานอารมณ์กัน ไม่ว่าเขาจะคุยกับย่า กับยาย เขาก็จะบอกว่า ยังไงเขาก็ไม่ขึ้น เขาปวดหู เราก็จะคุยกันไปเรื่อยๆ แต่ถ้าไม่ขึ้นเครื่องบิน จะขับรถนานนะ เขาก็จะเริ่มคิด เดี่ยวเขาจะเดี่ยวหมากฝรั่ง เดี่ยวเขาทำโน้น ทำนี้ ทำนั้น จนครั้งนี้ผ่านไปได้ดี ดีกว่าที่เราคาด คิดว่าเขา จะต้องมีปัญหา แต่ดีขึ้นมานิดเดียว ปรากฏว่าตอนนั้นเขาดีมาก แล้วไป ตอนไปเข้าถ้ามรกต ถ้าใครเคยไปมัน จะมืด มันจะมืดตอนเข้าไป อันนี้เป็นโจทย์ที่คุณแม่ตั้งใจ เพราะเขาจะกลัวที่มืด เขาจะกลัวค้างคาว เขาไม่รู้ว่ ใต้น้ำมีอะไร ตอนไปกระบี่ครั้งแรก ลงน้ำนั้นเขาจะไม่กล้ามองว่าข้างล่างมีอะไร ก็เหมือนกับว่าเคยดูอะไร เขาจะ กลัวถ้า สัตว์ประหลาดทั้งหลายแหล่ ก็ไปกัน โชคดีที่เพื่อนนั้นเด็กเยอะ แล้วโกด์เอาไฟฉาย ฉายขึ้นไปข้างบน ค้างคาวเพียบ คุณแม่ก็ลุ้น หม่าม้ค้างคาว ค้างคาว ไซ้ ค้างคาวลูก มันจะบินลงมาไหม มันจะลงมาทำ อะไรไหม ดูซิ ดู ดู มันก็ไม่มานะ ก่อนเข้าถ้า เขาจะถามเยอะ จะมีไดโนเสาร์ไหม จะมีกบไหม จะมีอะไร ที่เขากลัว เราก็จะคุยกันไป อ้อ มีเด็กเล็กร้องด้วย “น้องร้องทำไม” น้องกลัวไง คุณพ่อก็เฮ อ้าวเฮกันไป เกะกันเป็นสายเข้าไป ก็เฮกัน ในที่สุดคือผ่านได้ แล้วก็ใส่หน้ากากดำน้ำได้ แต่ดูได้ไม่นาน จากเด็กที่กลัวน้ำ เดี่ยวนั้นพาไปเที่ยวไหนที่มีแอ่งน้ำ หรือเว็งน้ำ จะเป็นคนแรกที่ร้องลงน้ำ ซึ่งปีนั้นสิ่งที่เขาภูมิใจ ยังไงไฟก็จะลง ไปอ่างเก็บน้ำที่ห้วยกระทิง ไปสักครั้ง 2 ครั้ง เขาชอบ แต่ก็ยังมีงานที่ต้องเก็บอยู่ค่ะ</p> <p>ยังมีเรื่องเสียง เมื่อ 2 วันก่อน คุณแม่ก็บอกว่า เดี่ยวเราไปเรียน แต่เวลาอยู่กับเราพัฒนาการเขาดีมากเลย แต่ พอเขามาหาคุณหมอบ พัฒนาการเขาร่วง เกิดอะไรขึ้น หรือว่าเขายังไม่สงบกับคนอื่น เราก็เลยมองดูว่าโจทย์ ต่อไป เราน่าจะพาเขาไปลองเรียนพิเศษดู ลองเรียนช้า ชำ ก็เลยมองดู การลองเรียนวาดรูป ก็พาไป ที่นั่นเป็น โรงเรียนวาดรูปที่มีสอนดนตรีด้วย เขาไวเสียง จะมีกลอง มีกีตาร์ ก็พาขึ้นไปดูห้องที่มีกลอง พิเรียนกลอง ใหม เขาเดินหนีเลย แต่น้องนี้ไปลองแล้ว โป๊งโป๊ง โป๊งโป๊ง ไฟก็บอกแม่ไม่เอา เสียงดัง แม่ก็เชียร์ เอ้า ทุก คน ลองหยิบไม้ตีกลองขึ้นมา น้องก็ตี โป๊งป้าง โป๊งป้าง น้องไฟก็วิ่งหนี เราก็ค่อยๆ ก็บอกว่า ลองดู ลองมา จับดู เขาก็จับ ก็ตีดู เมื่อก็ลองเล่าให้พี่น้องบีฟัง พี่น้องบีบอกว่า ไปถอยมาเลย คุณแม่ สงสัยต้องไปถอย กลองชุด แต่ก็คิดว่า เราก็มองเห็นโจทย์ค่ะ โจทย์ตรงนี้นั้นยังยาก เดี่ยวเราค่อยให้เขาอยู่ในสถานการณ์ที่เขาไม่ ชอบ แล้วถ้าพี่เขาอยากเรียน เขาก็จะรู้สึกเริ่มอยากลองบ้าง แล้วก็ที่บ้านจะให้เป็นโครงเหล็กขึ้นมาจะคะ เหมือนเมื่อสักครู่ที่ครูรูปเบิ้ลโซว์ ที่เด็กโตๆ ไป แล้วก็แข่งกัน แต่เราจจะรู้เลยว่า เขาสามารถไต่ไปได้ 6-7 ชั้น แต่พี่น้องมาเชียร์ เขาเกร็ง เขาก็ลง เขาไม่เอา อยู่ที่ใจเขา ก็เลยเห็นงานเพิ่มอีก อย่างเช่น เรื่องความตื่นเต้น เรื่องอะไรเราจะต้องทำกันอีก</p>
<p>คุณแม่ห้อง ก้าน</p>	<p>ลูกอายุประมาณ 6 - 7 ขวบ ที่ผ่านมา เสาร์ - อาทิตย์ก็พาไปเล่นสนามเด็กเล่น กทม. หรือที่สวนสาธารณะ ที่ เขาได้ตรงนี้ ก็ได้จากพี่สาวเขาด้วย เพราะพี่สาวเขาค่อนข้างชุน แล้วก็เล่นไปกับเพื่อน ที่ผ่านมาก็ไปเที่ยว เหมือนกัน มีครั้งหนึ่งไป ไดอะล็อกอินเดอะดาร์ค ที่มันเป็นบทเรียนในความมืด มันเป็นที่มืดหมดเลย ให้เรา ใช้ชีวิตเหมือนคนตาบอดสักประมาณ 1 ชั่วโมง เราก็บอกเขา เดี่ยวเราจะเข้าไปนะ ก็จะเหมือนคนตาบอดที่ มองไม่เห็น เราก็ไปอ่านรายละเอียดมาก่อน ว่าต้องมีไม้เท้าให้เราถือ แล้วก็คุยกันว่า เดี่ยวหม่าม้ จับเจ้ไว้นะ แล้วก้านก็จับป้าป้านะ แล้วเราก็ดำเนินเข้าไปด้วยกัน ก็คือเข้าไป เขาจะให้เราลองจับ ลองดม เดิน ตะไป ตะมา จะมีด้วยกัน 8 คน เขาจะบอกว่า ให้เดินตามกัน มันก็สนุกดี แต่ว่าลูกเราก็เจ็บบ เราก็เลยไม่</p>

	<p>รู้ว่าลูกเรากลัวหรือว่าจะอะไร เราก็จะคอยถาม เขาก็เงียบ แต่ว่าให้จับอะไร เขาก็จับ ให้ดมอะไรเขาก็ดม ให้ขึ้นที่มันเป็นรถตุ๊กตุ๊ก ที่มีสันไป สันมา เขาก็ขึ้นได้ ตอนสุดท้าย ก็จะมีการส่ง ก็จะเป็นคนตบอดขายของ แล้วก็มีส่ง ทำอะไร เขาก็ทำ เขาก็หยิบจับอะไรของเขาได้ เพราะเรารู้ว่า เดี่ยวเราเตรียมเงิน จะมีซื้อของนะ ให้บ 20 บาท เขาก็บอกว่า เขาจะเอาเป๊ปซี่ ปกติจะไม่ให้ แต่วันนั้นเขาก็ให้ ออกมาก็รู้สึกว่าเขาได้ แต่ไม่แน่ใจว่าตกลงเขาอยู่ได้หรือ เงียบเพราะกลัว หรือว่าเงียบเพราะอะไร แต่ก็รู้สึกว่าชั่วโมงนั้นที่ผ่านไป เขาก็ไม่เป็นไร ที่อาจารย์ให้ลองไปเล่น นอกจากลองไปเล่นสนาม แล้วก็ให้อาหารปลา แล้วก็ที่จักรยานรอบสวนสาธารณะ ตอนนั้นก็รู้สึกดีที่บอกลูกสาวว่า เดี่ยวหามาจะเดินเร็วๆ ไปนะ ส่วนหนูก็จักรยานกับน้อง แล้วเดี๋ยวเรามาเจอกันตรงนี้ ซึ่งเขาก็ทำได้ แต่ที่นี้พอดีก็มีจุดหนึ่ง รู้สึกว่าตอนนั้น อันนี้ลูกก็อยู่ชั้น 3 4 5 ก็จะมีพูดเยอะ เมื่อกี้คุยกับอาจารย์ แต่อาจารย์บอกว่าต้องทำเยอะๆ แล้วก็เลยไม่แน่ใจ ตกลงเขากบพร่อง SI ตรงจุดไหน เพราะว่ารู้สึกว่าเขาผ่านได้ มันไม่ได้แบบดีทีเดียว แต่ก็ได้ในระดับหนึ่ง แต่ว่าเหมือนเขายังคิดเสียงดัง วันนั้นก็เลยถามคุณครู เพิ่งนึกออกเมื่อกี้ว่า เขาคิดเสียงดัง พอมีอะไรในใจนี้เป็นเรื่องเป็นราว สมเหตุสมผลบ้าง พออาจารย์บอกให้ทำเยอะๆ ก็เลยนึกไม่ออกว่ายังไง แต่ว่าก็ให้ช่วยงานบ้านบ้างคะ พับผ้าบ้างหรืออะไร แต่ว่าไม่ได้เป็นกิจวัตรทุกวัน</p>
<p>อ.กิงแก้ว</p>	<p>ต้องเครียดนิดหนึ่ง เพราะว่าเรามีผู้ปกครองใหม่เยอะค่ะ ที่เล่ามาทั้งหมดนี้ ไม่ว่าจะเป็นอย่างคุณแม่ที่เรื่องเร็วเร็วไปเข้าถ้า หรือเรื่องของคุณแม่ห้องก้านนี้ ไปเข้าบทเรียนในความมีตมา ลูกเขามีพัฒนาการขั้น 5-6 กันแล้ว เขาพูดรู้เรื่องแล้ว เขาผ่านอะไรมาเยอะ สำหรับผู้เริ่มต้นใหม่ อย่าเพิ่งนะคะ เล่นแค่นวด แค่นวดน้ำมัน และเริ่มจากอยู่ในบ้านก่อน อย่าเพิ่งทำแบบเขา ขึ้นเครื่องบินจัมโบ้เจ็ต นั้นเขารุ่นเดอะ ย้ำอีกครั้ง ผู้เริ่มต้นใหม่อย่าเพิ่งเริ่มพาเผชิญแบบนี้นะคะ ที่เขาไม่ค่อยถามกัน เพราะว่า เขาจะรู้จักกันดีในวง เขารู้ว่าลูกของใคร แค่นี้พอแล้ว เรารู้กันทุกคน เลยไม่ค่อยตั้งข้อสงสัย แต่สำหรับผู้ที่เริ่มต้นใหม่ เราเริ่มที่ฟลอร์ใหม่ และให้ให้เขาอยู่ในบ้านได้ก่อน บ้านที่มีอยู่กันแค่ 2-3 คน ไม่ใช่อยู่ในจัมโบ้เจ็ต ที่มีคน 2-3 ร้อย หรือว่าไปดำผิวน้ำ ในขณะที่ ยังอาบน้ำ สระผมไม่ได้มัน มันข้ามขึ้นไปอีกเยอะ ขออยู่บ้านให้ได้ก่อน ทำฟลอร์ใหม่ให้ได้เยอะๆ พวกนี้เขาเป็นพวกเก็บรายละเอียด เขาไปไกล ในช่วงนี้ มีของใครอีกที่อยากจะแชร์กัน</p>
<p>ผู้ปกครอง</p>	<p>อาจารย์ยังไม่ตอบคำถาม</p>
<p>อ.กิงแก้ว</p>	<p>ตอบไม่ได้ค่ะ โอกาสผิดสูงมากค่ะ ถ้าหมอยังไม่ได้เห็นเด็ก ตกลงที่ลูกยังพูดเยอะอยู่ ตกลงพูดมากไปหรือเปล่านั้น ถ้ามากอย่างนั้น หมอพูดมากอยู่นะคะ หมอไม่ได้ทำอะไรเลย คืออย่างนี้ค่ะ การถามประโยคเดียวแล้วถามว่าถูกไหมคะ มันถูกก็ได้ มันผิดก็ได้ ไม่ถูก ไม่ผิดก็ได้ค่ะ หมออาจตอบผิดก็ได้ค่ะ</p>
<p>คุณแม่ห้องบอล</p>	<p>ขอแนะนำตัว น้องช็อบอลนะคะ อายุ 4 ขวบ พัฒนาการอยู่ 1 2 3 4 ช่วงนี้ก็ ไปฟัง SI ของคุณหมอมอบอกบอกว่า เขาอยู่ 3 4 แล้ว ก็ถึงเวลาที่จะต้องฝึก SI แล้ว ครั้งแรกจะฝึก SI กับครูหยก แล้วก็ไปพบคุณหมอครั้งแรกเลย คือ เดือนธันวาคม คุณหมอก็ประเมิน SI น้องมาก็ได้การบ้านจากครูหยกมา ในช่วงเดือนธันวาคมเราได้การบ้านมาเกี่ยวกับเสียง ซึ่งจะต้องให้น้องฝึกทวนความดังและความถี่ ฝึกตา คือให้เขาหันกับวัตถุที่พุ่งเขาหาตัวด้วยความเร็วแบบไม่รู้ตัว แล้วก็สัมผัสในทุกหลายรูปแบบ เปียก และ ขนแปรง อะไรทั้งหลายเหล่านี้ที่เราเรียนมา ตั้งแต่ธันวาคมมา เราจัดทุกรูปแบบเลยคะ ตื่นเข้ามาเขาก็แปรงฟันเสร็จต่อด้วยนวดปาก ต่อด้วยนวดตัว บวบซัด ไยทุกอย่าง สลับกับฟลอร์ใหม่ แล้วช่วงนั้น เรากำลังแบบว่าลูกเราอยู่ชั้น 4 ตีลูกวันละ 30 นาที คือเรานึกแต่คำว่า ลูกจะวางไม่ได้ ลูกวางไม่ได้ เด็กอย่างวาง ต้องทำ</p>

	ต้องเข้าหา เราก็อลลอร์โธมส์ลับกับ SI 2 เดือนผ่านไป ไปพบคุณหมอ ในวันที่ 2 กุมภาพันธ์ หลังจาก ธันวาคม เล่าให้คุณหมอฟังว่า SI ของน้องบอลดีขึ้นนะค่ะ เขาทนกับความเปียก และได้มากขึ้น ทนเสียงดังได้ เยอะขึ้น แต่สิ่งที่มันแถมมาคือ เขากลับไปกระตุ้นตัวเอง กับไอ้ดอกไม้ ด้วยการเอาดอกทานตะวันของเขามามองที่ตา เวลาที่เขารู้สึกว่าเขาไม่ไหว หรืออะไรแบบนี้ เราก็อลลอร์โธมส์ใจ เราเป็นแม่ ทำไมจนถึงเป็นที่พึ่งให้ลูกไม่ได้
คุณหมอ	ตลอด 2 เดือนที่ผ่านมา เขาเครียด เขาเครียดทั้งวัน
แม่น้องบอล	คือ SI ฉันไม่ชอบ ฉันยังโดนตีขึ้น 4 อีก คือ ชีวิตฉันเครียดทั้งวัน
ครูพบ	สิ่งที่ขาดคือ เขายังขาด เขายังมองคนที่เป็นที่พึ่งของเขา ยังไม่ได้
คุณแม่ น้องบอล	เราก็อลลอร์โธมส์ลับว่า เราเสียสมดุลไป เราหนักไปกับลูก เราคิดแต่ว่า ลูกห้ำหั่นนะ ตื่นเข้ามาแปรงฟัน นวดปาก นวดตัว ฟลอร์โธมส์ลับ SI เล่นก็ เล่นสนุกนะค่ะ มีช่วงเล่นสนุก ตีอกก็ตีให้ตีให้ได้แบบมีคุณภาพ เอาเวลานานๆ 30 นาทีขึ้น อะไรประมาณนั้น หลังจากกุมภาพันธ์มา เราก็อลลอร์โธมส์ลับ ทยอย ทยอยลด แล้วก็เพิ่มความสนุกเข้าไป เพราะเราลืมนึกว่า ความสนุก เราไม่ได้เติมค่านั่นลงไป บางทีเราเครียดไปกับลูก มันก็เลยทำให้ลูก หดเข้ากระดอง
คุณหมอ	คิดให้สบายใจแล้วกันว่า ที่เขาเล่นดอกทานตะวันนะ คือ ผ้าม้อม ที่ปักใจของเขา
คุณแม่ น้องบอล	ค่ะ ตอนนั้นก็ฝึกตลอด ทุกที่ แต่ที่ขี้มากเลยคือ ทั่วกรุงเทพฯ บ้านเราอยู่ชายแดน สงสัยว่า อะไรกัน การมาเล่นสนามเด็กเล่น มันเป็นเรื่องมหัศจรรย์ของคนกรุงเทพฯ หรือ เห็นกองทราย 1 กอง หรือการที่เราไปเล่นที่สนามเด็กเล่นนี้ คือช่วงนี้บางครั้ง ที่ตลิ่งแม่น้ำ เขาก็มีทรายกองใหญ่ สูงมากค่ะ น้องบอลจะชอบมาก เราก็อลลอร์โธมส์ลับจะไปเล่นกองทรายอันนั้นแหละ ให้เขาปีนขึ้นไป เขาจะอยากได้ไม้ ด้วยความที่ฉันชอบหมูน หมูนไม้ แม่ก็จะสร้างสถานการณ์ ด้วยการที่เอาไม้ไปปักไว้สูงๆ ให้เขาตะกาย ไปเอาอันนั้น แต่แม่ก็จะแก้งลางตัวเขา ให้ลูกไปกับทราย ให้เขาตะกายขึ้นไปเอาไม้ แม่ก็จะลากเขาลง เขาจะตะกายขึ้น เขาก็สนุก แปลกใจว่านี่คือโอกาสของคนต่างจังหวัดหรือ เราเดินทางมากรุงเทพฯบ่อย ก็เป็นโอกาสอีกเหมือนกัน น้องบอลกลัวเครื่องบิน บนเครื่องบินคนเยอะมาก สำหรับเด็ก 4 ขวบ มีคนเป็น 100 แสงไฟอยู่ในเครื่องบิน มีอะไรเยอะเยอะเลย ทั้งแสงเอย สีของเบาะเอย เบาะของสายการบินหนึ่ง สีแดงตัดกับสีดำ แล้วก็ไฟ เสียงผู้คน ช่วงแรกที่ขึ้นไป ขึ้นบอกว่าไม่ชอบคนไหน ซึ่งแม่จะเลือกว่า เวลาขึ้นเครื่องบินนะ แม่จะขึ้นเป็นคนท้ายๆ จะยังไม่ยอมผลักใส่ให้ลูกขึ้นเครื่องบิน ฉันจะอยู่กับเธอ ฉันจะเข้ากับเธอ เมื่อเธอพร้อม ก็จะพาเข้าไป ก็จะเดินเข้าไป ผู้คนก็หันกันเต็มเลย ฉันก็จะเป็นรายสุดท้ายที่เดินเข้าไป ลูกจะเกาะคือด้วยความที่ลูกเขายังไม่พร้อม บางทีเขายังกลัวกับอะไรหลายๆอย่าง บางทีเขาจะรู้สึกอึดอัด ถ้าบอกว่าอยากจะทำหลังแม่ คนก็จะประณาม โต้ป้านนี้แล้วยังให้ลูกขี่หลัง ซึ่งจริงๆ แล้ว ในมุมมองของเรา เขายังต้องการความอบอุ่น จากเรา ความมั่นใจจากเรา เราก็อลลอร์โธมส์ลับ ใครจะประณามก็ช่าง เราก็อลลอร์โธมส์ลับให้เขาขึ้นหลัง ให้เขาเกิดความอบอุ่น และมั่นใจ ว่าฉันอยู่ตรงนี้ ไม่สามารถดับไฟทั้งเครื่องได้ ไม่สามารถไล่คนออกได้ทั้งลำ ให้ฉันขึ้นก่อน และไม่สามารถที่จะไปเปลี่ยนเบาะของเครื่องบินได้ แต่คุณอยู่ได้ด้วยฉัน เดือนนี้เขาขึ้นมา 10 เที่ยวแล้วค่ะ นี่เป็นโอกาส เพราะเราอยู่ต่างจังหวัด เราอยู่ชายแดน เราจะมากรุงเทพฯ เราต้องนั่งเครื่องบินมา เขาก็อลลอร์โธมส์ลับได้โอกาสตรงนั้นที่ของคอนอูโกล เขาเลยได้สู้กับเครื่องบิน เขานั่งคาดเข็มขัดไม่ได้

	<p>ตอนนี้เขาก็ยอมหนึ่ง คัดเข็มขัดเอง นั่งได้ หรือมีบางครั้งจะถามว่าเครื่องบินลงหรือยัง เขาจะเริ่มรู้แล้วว่าถ้า ล้อลงคือกระแทก แล้วล้อแตะหรือยัง รถวิ่งหรือยัง เครื่องบินวิ่งหรือยัง ช่วงเวลานั้นแม่คือที่พึ่งของเขา เราก็ จะข้อมั่นก่อนว่า เวลาที่เครื่องบินมันขึ้นนะ หนูจะตกใจนะ ถ้าหนูตกใจแม่ก็อดหนูดีไหม บางทีเขาจะเอามือ เราไปปิดหู เสียงมันดัง บางสายการบินเครื่องเก่า เสียงมันดังมาก เครื่องบินใหม่ๆบางสายการบินไหนเสียงมัน เลี้ยงสายการบินที่ตัวแพง เขาก็เลยได้โอกาสตรงนั้น ขึ้นเครื่องบินก็เลยสบายหน่อยตอนนี้ แต่ถามว่า กลัว ไหม ฉันยังกลัวเหมือนเดิม แต่ฉันอยู่ได้เพราะแม่คือที่พึ่ง เสียงก็ดังดังเหมือนเดิม ไฟก็ยังเปิดเหมือนเดิม แต่ว่าแม่ยังอยู่</p>
อ.กิงแก้ว	เป็น SI ที่ราคาแพง (หัวเราะ)
ผู้ปกครอง	<p>คำถามแรก : ตอนที่เขาชี้บอกว่าไม่ชอบคนนี้ ทำอย่างไร</p> <p>คำถามที่สอง : ไม่คัดเข็มขัด เพราะเป็นกฎ เวลาขึ้นเครื่องต้องคัดเข็มขัด ไม่ทราบว่าจะทำอย่างไร เราไม่ ต้องทำอะไรกับคน คนนั้นใช่ไหมคะ</p>
คุณแม่น้อง บอล	<p>ณ ตอนที่เขาพอมีภาษาบ้าง ไม่ถึงกับเจ๊ะเจ๊ะอะไรมากมาย โดยเฉพาะเขาไวภาพ คนแก่ ใส่แว่น คนหน้าดำ คนฟันขาว คนหัวล้าน เขาจะชี้บอกหมด ทุกอย่าง แม่เข้าใจ แม่เข้าใจลูก ออมนั้นไม่ชอบนะ เดี่ยว เดี่ยว ถามหน่อยนะ ไม่ชอบตรงไหนลูก ไม่ชอบฟัน เข้าใจแล้วคือรับรู้ ได้แค่รับรู้ที่ฉันเข้าใจคุณนะ คงไม่ต้อง บอกว่า ช่วยกรุณาก็มหันหน้าหน่อยคะ แค่อเข้าใจเขา</p>
อ.กิงแก้ว	เป็นคำถามที่ว่า ขนาดไหนถูกไหมคะ
ผู้ปกครอง	<p>คือ มันเป็นเหตุการณ์ระยะกระชั้น คำว่าไม่ชอบแสดงว่า เขาอยู่ใกล้มาก ฉะนั้นพอเด็กบอกว่าไม่ชอบ คนที่ถูก บอกว่าไม่ชอบ จะรู้สึก แล้วจะมอง อันนั้นเราไม่แน่ใจว่า เราจะต้องแก้สถานการณ์อย่างไรระหว่างเขากับเด็ก ของเราอย่างไร</p>
อ.กิงแก้ว	เป็นผู้ปกครองหรือคุณครูคะ
ผู้ปกครอง	เป็นผู้ปกครองค่ะ
อ.กิงแก้ว	<p>หมอลำเรื่องให้ฟังก็แล้วกัน เรื่องของผู้ปกครองรุ่นแรกๆ เด็กคนนี้ระดับพัฒนาการต่ำกว่าน้องบอลคะ ระดับ ยังประมาณ 1 - 2 ภาษายังไม่ค่อยมี เขาอยากได้หมากฝรั่งที่ห้าง เขาก็ร้องเสียงดัง ลงไปเดิน อันนั้นคุณแม่ ก็แก้ปัญหาอีกแบบหนึ่ง วิธีแก้มียะยะ แล้วแต่คนเลือกเอา หมอไม่ได้บอกว่าอันไหนถูก อันไหนผิด คุณแม่ก็ ชั่งใจดู เขาอยากแก้วิธีนี้ ก็เดินไปบอกพนักงานของห้าง “ขอโทษนะคะ ลูกดิฉันเป็นเด็กพิเศษ ออกิสติกคะ รู้จักไหมคะ ขอเวลาเดี๋ยวนะคะ” แล้วเขาก็ นั่งทำงานอารมณ์ ดีๆ ยื้อไป ส่วนพนักงานก็ใจดีมากนะคะ พอ คนเริ่มมุง ก็ “คุณคะลูกเขาเป็นคนออทิสติกคะ” ทุกคนได้แต่ ค่ะ ค่ะ ก็ขอกันดีๆ ว่ากันชื่อๆ คุณแม่บอก ว่า “หนูไม่สน” แต่เขาก็มีวิธีคะ เขาจะทำงานอารมณ์กับลูก เรื่องอะไร โอกาสฉัน เสียเงินในห้างไปแล้ว เมื่อ กี่ ชื่อของ 200 ขอใช้สิทธิ คือแล้วแต่จะเลือกใช้ วิธีไหนก็ได้คะ ที่นี้สมมุติ สถานการณ์อาจจะเปลี่ยนก็ได้ เรา ไม่มีกฎตรงนี้ ถ้าอยู่ที่ทำงาน เจ้านายแม่ น้องบอลดันไปชี้ ไม่เอายายปากเหม็น สมมุติจะคะ จะเอายังไง เราตัดสินได้ ข้างเขา จะขอโทษ หรือจะยังงั้น จะอธิบาย เดี่ยวขอเวลานิดนะคะ เขายังฟังพูดได้ ยังอยู่ใน ระหว่างการฝึกอยู่ อะไรก็ได้ หรือจะไม่อะไรเลยก็ได้ หรือชาตินี้ฉันอาจจะไม่เจอพวกนี้อีกเลยทั้งวงนี้ก็ได้ แต่ที่ นี้ต่างจังหวัด ต่างจังหวัดมันแคบใช้ไหมคะ เขาอาจจะตัดสินใจ ฟังเสียงสังคมลึกลับก็ได้ แต่ถ้าชาตินี้ฉันไม่ เจออีกเลย 100 กว่าคน แถว ๆ นี้ เขาอาจจะไม่สนเลยก็ได้ ไม่มีคำตอบว่าอย่างไรถูก เล่าให้ฟังหลายๆ แบบ</p>

คุณแม่น้องบอล	ก็จากที่เราพยายามหัด ตอนนี่หลังกุมภภาพันธุ์มา เราพยายามหาสมดุล ถ้ามว่าเขาเล็กกระตุ้นใหม่ ไม่ค่อยไม่เล็ก แต่ว่านะช่วงที่เขาอยู่กับเรา และเล่นกับเรา ตรงนั้นมันจะไม่มี แต่ถ้าเมื่อไหร่เขาไม่ไหวจริงๆ หรือเขารู้สึกเหงา หรือว่าไม่มีอะไรจะทำ หรือมันก็จะมึนบ้าง เป็นบางครั้ง ประปราย ก็คือ มันจะไม่หายขาด สำหรับตรงนั้น
อ.กิงแก้ว	เวลาเราวัด เราวัดผล วัดเอาอันนี้เป็นดัชนี นะคะ เราต้องดูว่า สิ่งที่กระตุ้น เราให้เจ็ทท์เขายาก สมมุติว่า เขาสะบัด หรือเขาเหล่ ถ้างานที่เราให้ยากมากขึ้น เขาก็ยังคงเหล่ หรือว่าเหล่เท่าเก่า แปลว่า เด็กดีขึ้นนะคะ หรือปกติให้หนึ่งหม่อขนาดนี้ สะบัดอย่างนี้ไปตั้งนานแล้ว แต่วันนี้ตั้งครึ่งชั่วโมงแล้ว ถึงเริ่มสะบัด เขาก็ยังสะบัด แต่เขาทนได้นานขึ้น นี่คือวิธีวัด เราไม่ได้วัดว่า ทำ กับ ไม่ทำ คือสะบัด กับ ไม่สะบัด เราต้องดูเจ็ทท์ว่า งานเท่าเดิมไหม เบื่อเท่าเดิมไหม หรือเสียงแม่ แม่ใช้เสียงขนาดนี้ สะบัด ต่อมาแม่ต้องตะโกน ถึงจะสะบัด ก็แบบว่าเขาคิดขึ้น วิธีดู ดูแบบนี้แหละ ไม่อย่างนั้น เคารียด
ผู้ปกครอง	ขอถามนะครับ กรณีที่เด็กกระตุ้น แล้วก็ระบบ SI ที่ว่าตอบมันตอบเจ็ทท์ การกระตุ้นตัวเองได้หมดเลยหรือเปล่าครับ หรือว่าต้องมีฟลอร์ใหม่เข้าไปเกี่ยวเนื่องกับตรงนี้ด้วย อย่างการสะบัด หรือการดูของหมูน อ่ะไร ทำนองนี้ครับ คือถ้าทำ SI แล้วจะดี เด็กจะหายไปเรื่อยๆ อย่างนั้นเลยหรือเปล่าครับ คือระบบพวกนี้ ไม่แน่ว่าคุณพ่อตัวอย่างทั้ง 3 ท่าน มีการกระตุ้นตัวเองบ้างหรือเปล่าครับ
อ.กิงแก้ว	คำตอบคือเขาว่า ไม่ได้ฟังเสียง ไม่จับจ้อง
คุณพ่อน้องเอ	น้องเอ ตอนเล็ก 2 ขวบครึ่ง เท่าที่ดูว่าผิดปกติ ก็คือชอบวิ่งไปดูน้ำพุ คือเห็นน้ำพุไม่ได้เลย บ้านเพื่อน ท้างก็วิ่งไปดู ดูเป็นครึ่งชั่วโมง จะดูอยู่อย่างนั้น ก็อาจจะนับเป็นการกระตุ้นตัวเอง ก็ได้ แต่ผมก็ไม่ได้ฟังเสียงมาก ก็พาลูกเล่น เล่นไปเล่นมากก็หายเอง ก็มาดูดูนี้ นอนดูดูนี้ ดูดูไปจนประมาณ 5 ขวบ
อ.กิงแก้ว	ผู้ใหญ่บางคนก็ชอบนั่งสนทนา
คุณพ่อน้องเอ	ก็ปล่อยให้ดูไปนั่นแหละ เสริมๆ ไป ก็พาไปหาหมอฟัน หนูเล็กดูดีนะลูก เดียวโตขึ้นจะไม่หล่อละ ฟันจะเหยิน แกก็เล็กดูเลยนะ แต่ที่นี้คงไม่เกี่ยวกับหมอฟัน คงเป็นเรื่องแบบ เขาคงมันคงขึ้นหรืออะไรสักอย่าง แล้วพอตีหมอฟันเป็นคนอื่น ไม่รู้เหตุผลน้องเอคืออะไร เขาก็เลิกดูดี แล้วก็จะแบบหลายๆอย่าง อย่างเช่น ตื่นเช้าองแง งอแง เราก็พาออกกำลังไปเรื่อยๆ พอวันหนึ่งเขาก็ไม่องแงไปเอง ก็ไม่ได้ไปสังเกต เหมือนคนเราพอร่างกายเราแข็งแรงขึ้น พวกระบบประสาทต่างๆ จะมาเอง จริงๆ นะครับ เราออกกำลังดูทุกๆวัน เดียวเราก็จะรู้ว่า ตัวเราก็เปลี่ยนแปลงเหมือนกัน อันนี้ความเห็นส่วนตัวคุณพ่อนะครับ
อ.กิงแก้ว	คำตอบคือ ถ้าไม่ได้ดูมัน มันก็จะเปลี่ยนไป
คุณพ่อน้องซี	กรณีแบบนี้ ถ้าถามผม SI คืออะไร ผมบอกตรงๆ เลย ผมไม่รู้จ้ะ แต่กระตุ้นใหม่ น้องซีกระตุ้น สมัยเล็กๆ กระตุ้น ทำอย่างไร ตาเหลือกขึ้นข้างบน เห็นแต่ตาขาว หรือมองพัดลม เพดาน มองอย่างเดียว ไม่ทำอะไร แต่ผมไม่เคยรู้ว่า SI คืออะไร ผมเล่นอย่างเดียว เล่นให้สนุก จนลูกไม่เหลือกตามองได้ เพราะฉะนั้นคำถามนี้ ผมไม่เคยรู้ SI คืออะไร
ผู้ปกครอง	จริงๆ ขออนุญาตแชร์ เห็นว่าไอ้การกระตุ้นตัวเองมันลดน้อยลงอย่างเห็นได้ชัด ในระยะเวลา 6 เดือนที่ผ่านมา นี้ จากที่เมื่อก่อน พอได้ดู DVD ก็เริ่มเข้าใจว่า บางทีเด็กทนแสง สี เสียง อะไรไม่ได้ เวลาเขานั่งรถกับเรา เขาจะมองหาร่องน้ำ จะมองหาสะพาน แล้วก็ อาจจะเป็นไปได้ว่าเขาอาจจะทนอะไรไม่ได้ พอเขาเห็นเขาก็จะสะบัดมือ เมื่อสิงหาคมปีที่แล้ว เราไปวิ่งน้ำเขียว ยังคุยกันอยู่ว่า เราจะทำกันก็รอบ แต่ ณ. ตอนนั้นมันหายไปแล้ว แต่กลายเป็นสะบัดมือ ซึ่งพอสะบัดมือ คือด้วยความที่เราไม่แน่ใจว่า หากมีเพื่อนเขามาทักว่าทำไม

	<p>ก็กลัวเขาจะรู้สึกอะไรหรือเปล่า ที่คุณพ่ออยากจะถาม ก็คือว่า จริงๆ ต้องเตือนเขาไหม หรือว่าปล่อยแล้วทำ ฐานต่อไป ซึ่งจริงๆ เห็น แต่ก็ได้ไปโฟกัสมัน แต่สงสัยว่าต้องคุยกันหรือเปล่า</p>
<p>อ.กิงแก้ว</p>	<p>เก็บข้อมูลนะค่ะ หมอก็ไม่ทราบค่ะ ถ้าบอกผ่าน จะต้องบอกอาการ บอกที่มา ก็ดูๆ ค่อยๆ คิด ค่อยๆ ดู ค่อยๆ คิด ระหว่างนี้ ทำฟลอร์ใหม่ไปเรื่อยๆ และก็ดูว่ามันมากกับอะไรบ้าง มันควรจะเป็นอะไร มีอะไรเครียด หรือเปล่า เพราะว่าความไม่สงบ ชั้น 1 ทุกคนทราบนะค่ะ พัฒนาการชั้น 1 จะเต็ม ก็ต่อเมื่อ 6 เต็ม เพราะฉะนั้น เด็กที่มีภาษาแล้ว ไปได้ไกลแล้ว ที่นี้ในเด็กที่กลัวและชี้กังวล บางที่ไม่รู้วามักกับอะไร ก็ค่อยๆ สังเกตนะ บางทีเขาไปผูกกับอะไร เล็กๆ น้อยๆ ในชีวิตจริงเขา จับประเด็นให้ได้ว่ามันมากกับอะไร อันนี้ สำหรับเด็กที่ไปตั้งไกลแล้ว หากเกิด 1 ไม่เต็มอีก อันนี้หมอมจะพูดเฉพาะ 5 - 6 นะค่ะ ถ้าต่ำกว่านี้ จะไม่ เป็นแบบนี้ คือ 5 - 6 ถ้าอยู่ๆ อารมณ์ขึ้นลง คือ ทำไมอารมณ์ขึ้นลงเร็วอย่างนี้ หรือกับไม่สงบ แปลว่าวิตก กังวล ก็ต้องมาดูว่าเขากังวลเรื่องอะไร ดูในหนัง ไปฟังข่าว เดินผ่าน มีไปฟังข่าวว่ามีเรื่องแผ่นดินไหว หรือ ว่ามีภัยกันที่ภาคใต้ คลุมธงชาติกัน จะหายใจออกใหม่ เด็กเขาเก็บข้อมูลมา เขาเก็บมาไม่หมด เขาเข้าใจมัน ไม่หมด ฉะนั้นอะไรก็ตาม อะไรที่ดีๆ ดีๆ มันได้อยู่แล้ว แต่ถ้าเกิดบ๊อบ เฉพาะ 5 - 6 ให้มาดู ให้หาให้เจอ ค่อยๆหา คิดอะไรไม่ออก เพิ่มเวลาฟลอร์ใหม่ ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้น เกิดการเปลี่ยนแปลงที่หาสาเหตุไม่ได้ เพิ่มเวลาฟลอร์ใหม่</p>
<p>ผู้ปกครอง</p>	<p>พอดีลูก 10 ขวบแล้วค่ะ เวลาที่ดีๆ ก็อยู่ชั้น 7 - 8 แต่เวลาที่เขาหล่นก็มี บางทีก็ยังมีสะดือมือ ก็มีให้เห็น คือช่วงก่อนที่ดี เอ๊ะก็ไม่มี ทำไม่พนักมีมี คือ ตัวเองที่ยังรู้สึกว่า SI นอกจากข้างนอก แล้วยังมีข้างในด้วย คือ อย่างความกังวล ตื่นเต้น เครียด คือ สังเกต เวลาเราเล่นสนุก พอถามเขาเออะๆ มันเริ่มแบบ มีโยกๆ หรือว่า เอ๊ะ มันก็เป็นอันหนึ่งเป็นตัวบอกว่า เราต้องลงมานิดหนึ่ง หรือว่าเวลาเขาเล่นกับเพื่อน มันก็จะเห็น พอเด็กโตหน่อย เวลาเล่นก็มีแพ้ ชนะ ถ้าเล่นเป็นทีม พอดีลูกก็เล่นฟุตบอล เล่นแชร์บอล พอเล่นเป็นทีม ถ้าเกิดเพื่อนส่งบ้าง ไม่ส่งบ้าง มีเสียงมา ก็จะมีอาการอยู่เหมือนกัน ซึ่งเราคิดว่ามันเป็นความสงบในจิตใจ ที่บางทีมันก็ยากอยู่เหมือนกัน บางทีมาถาม มันก็ผ่านช่วงนั้นมาแล้ว เพียงแต่ว่าเรารู้สึกว่า ใจความมั่นคงใน อารมณ์ยังไม่พอค่ะ</p>
<p>อ.กิงแก้ว</p>	<p>ที่เราพูดกัน SI วันนี้ คือ ตัวกระตุ้นภายนอกกับระบบ เรื่องอารมณ์คือการกระตุ้นภายใน ที่นี้ตัวกระตุ้น ภายในมันยังไม่มาที่เดียวทั้งหมด มันจะมีอารมณ์สนุกมา ทุกคนเล่นฟลอร์ใหม่ได้สนุก ได้รักใคร่ ใกล้ชิด ได้เสียใจ ได้โกรธ ได้อิจฉา และลงรายละเอียดเล็กๆ น้อยๆ เอาชนะ แข่งขัน แล้วก็โลมาแบบนี้ เพราะว่าเหมือนตัวระบบที่ทำความเข้าใจกับอารมณ์ อารมณ์ต่างๆ ได้ วันนี้โกรธมันยากขึ้น ยากขึ้น สังคม มันยากขึ้น ที่เขาพูดว่ามีเสียงมา ไม่ใช่เสียงเพื่อนนะ มันเป็นการเยาะเย้ย มันเป็นถ้อยคำ น้ำเสียง ท่าทาง มัน ไม่ใช่เสียงลักษณะทางกายภาพ ไม่ใช่เสียงดัง เสียงค่อย เสียงความถี่สูง ความถี่ต่ำ คำว่า เสียงของคุณแม่ คือ มันมี เสียงเยาะเย้ย น้ำเสียงหงุดหงิด อะไรต่างๆ นานาค่ะ เพราะฉะนั้นเป็นโจทย์ที่ยากขึ้น ยากขึ้น มีทาง เดียวที่ฝึกสอน คำที่คุณหมอกรินสแปลนบอก ประสบการณ์ที่เป็นเรื่องของอารมณ์ เพราะฉะนั้น ก็คือต้องอยู่ กับตรงนั้น ที่นี้ในเรื่องของโจทย์ โจทย์ก็ยากขึ้น ยากขึ้น เราถึงได้อยากให้พยายามเก็บเรื่องของอารมณ์ เรื่อง อารมณ์ไม่ใช่พาลูกไปนั่งเครื่องบิน มันอยู่ข้างใน เป็นเรื่องของคนกับคน แล้วก็ซับซ้อน มันก็ยากขึ้น แล้วก็ไล่ โจทย์กันไม่ทัน ตอนนั้นเราคุยเรื่องเด็กเกเร เล่นกับเด็กธรรมดาได้ เล่นสนุกได้ ต่อไปต้องหัดเล่นกับเด็กเกเร พอเด็กเกเรโผล่มาได้ ก็ต้องเด็กเกเรเนียน เด็กเกเรที่ฉลาด เราก็ต้องไล่กวาดกันไปทั้งอย่างนั้น ก็เป็นเรื่องของ</p>

	<p>การทำความเข้าใจ ของเข้านั้นมันติดขัด มันไม่ใช่พอรามณ์โกรธ เสียใจ กลัวได้แล้ว อารมณ์อยากจะเอาชนะ อารมณ์เจ็บใจ เสียใจ มันจะได้หมด มันก็ต้องค่อยๆ ค่อยๆ ก็ต้องทำงานไป พอดี พอดี ถ้าดู ดูว่าโทษเยอะแล้ว เราก็ค่อยๆผ่อน ฉะนั้น ฟลอร์ใหม่ คืออาวู คืออุปกรณ์ เรียกว่าเครื่องมือดีกว่า ของคุณพ่อคุณแม่ ไม่ว่าจะลูกเกิดอะไรขึ้น เพิ่มเวลาฟลอร์ใหม่ลงไป เขาจะทำอะไร เขาจะรู้สึกอย่างไร เขาจะพูด เขาจะทำอะไร เข้าไปอยู่ด้วย อย่างน้อยไม่ว่าฉันจะรู้สึกอย่างไร พ่อ แม่ มีมนุษย์คู่หนึ่ง พร้อมเสมอ ก็เป็นโทษที่ต้องทำ แล้วมันต้องทำ ถ้ามันไม่มา ไม่เหมือนชิงช้า ซิงช้าเราปรับความเร็วได้ เราหมุน เราเก็บทิศทาง เราได้การควบคุมร่างกายได้หมด แต่นี่อารมณ์ถ้ายังไม่ถึงเวลา มันจะไม่มา แต่โดยมาก หมอกรีนสเปน ขอให้ 6 เต็ม ในเมื่อ 6 เต็มแล้ว ขึ้น 7 - 8 แล้วมันไม่อยากเท่าไร โดยมาก 6 ไม่ค่อยเต็ม สุดท้ายเรากลับมาเรื่องฟลอร์ใหม่ มีใครอยากจะทำเพิ่ม</p>
<p>ผู้ปกครอง</p>	<p>เป็นคำถามที่ไม่แน่ใจว่า มันจะมีทางแก้หรือไม่ เพราะเกี่ยวกับเรื่องของการนอน นอนอายุประมาณ 4 ขวบครึ่ง เวลานอน เขาจะชอบนอนมองแสงไฟ คือเราจะปิดหมด แต่ว่ามันก็ยังมียังมีแสงไฟลอดเข้ามา สิ่งที่เขาทำ ก็คือเขาจะชอบนอนมองแสงไฟ ตาเขาจะขังไว้อยู่ที่แสงไฟ โดยปกติก็คือ เขาจะบอกว่าไม่ให้เขย่า ไม่ให้ตบตูด แต่ถ้าไม่เขย่า ไม่ตบตูด นอนก็จะไม่หลับ แล้วถึงแม้จะเขย่า ตบตูดไปแล้ว แล้วเราหยุด ก็จะมีอาการเหมือนสลิมนะลือกำลังจะหลับ แต่เขาก็สามารถที่จะลืมตาขึ้นมาได้ แล้วก็อยู่ต่อไปได้อีก เราก็พยายามให้แกเหนื่อยมากๆ ไปออกกำลังกาย ไปวิ่ง เขียนหนังสือ ทำการบ้าน คือทำหลายๆ อย่าง ดูเหมือนว่าเหนื่อยเต็มที่แล้วนอนก็เป็นเหมือนเดิม บทสรุปก็เลยอยู่ที่ว่า ต้องตบตูด ต้องเขย่า อันนี้จะวิธีแก้ไหมคะ</p>
<p>อ.กิงแก้ว</p>	<p>เป็นคำถามในแบบของผู้เริ่มต้นใหม่ พอเวลาหมอบบรรยายของผู้เริ่มต้นใหม่ 5 ชั่วโมง ก็จะเป็นแบบนี้ ก็เห็นพฤติกรรมที่เขาอยากแก้ เพราะฉะนั้น เวลาคำตอบของผู้เริ่มต้นใหม่ เล่นให้สนุก 1. น้ำเสียงที่เล่าถึงลูก หมอ ยังเห็นรู้สึก เหมือนมันยังมีอะไรอดทนระอาใจ มันเหนื่อย เหมือนเครื่องจักร รถมันเสียงดัง นะคุณหมอ วิ่งเข้าบ้านแล้วมันเสียงดังคะคุณหมอ มันมีวิธีไหม</p>
<p>ผู้ปกครอง</p>	<p>คือจริงๆ อยากจะรู้ว่า ถ้าสมมุติเรายังตบตูดต่อไปแล้วมันเป็นอะไรไหม</p>
<p>อ.กิงแก้ว</p>	<p>คุณแม่เมื่อยหรือคะ</p>
<p>ผู้ปกครอง</p>	<p>ไม่เมื่อยค่ะ คือเหมือนกับว่า เรามีความรู้สึกซ้อนกันอยู่ 2 ทาง อย่างเช่น ว่าสมมุติว่าเป็นเด็กปกติในหนังสือ เขียนบอกว่า 4 ขวบ คุณต้องให้เด็กนอนเองได้แล้ว ต้องนอนคนเดียวได้แล้ว ต้องอยู่ไปอย่างนั้นแล้ว แต่ว่าลูกเราก็ยังต้องตบตูดอยู่ ไม่ต้องร้องเพลงแล้วค่ะ แต่คุณแม่ไม่แน่ใจว่า ถ้าเป็นเด็กปกติทุกคนเจอเหมือนกันไหม เป็นอย่างนี้คือปกติหรือเปล่า</p>
<p>อ.กิงแก้ว</p>	<p>อ้อ แล้วไปอ่านหนังสือเด็กปกติ เขาบอกว่าเด็ก 4 ขวบ คืออย่างนี้คะคุณแม่ มันยังอีกยาวไกล ถ้าคุณแม่ไม่ยังศรัทธาในวิธีนี้ ลืมเรื่องนี้ไปก่อน กลับไป ขอให้เล่นกับลูกให้สนุก เอาให้ลูกหัวเราะ เอาให้ลูกติดใจคุณแม่ ตบกันมาตั้งนานแล้ว ตบต่อไปเถอะคะ และเดี๋ยวคุณแม่จะรู้ว่าอะไร ถ้าหมอเดาไม่ผิด หมอต้องเดานะ มันมีโอกาสผิดนะคะ เขากลัวไฟแสงไฟนั้น เพราะฉะนั้นจะต้องมองมัน นอนไปแล้ว เดี่ยวมันจะยังงั้น แต่เรื่องของเรื่องคือ เราไม่เห็นสีหน้าเขา เขายังแสดงสีหน้าไม่ออก เดียวก็รู้ ไซ้ไหม ถามผู้ปกครองที่มีประสบการณ์ ให้อัจฉริยะนี้ จริงๆแล้ว กลัวมากแต่หน้าไม่ออก คุณแม่ก็ยอมเขาไปก่อนเถอะคะ ระหว่างนี้ก็เล่นให้สนุก ทำให้เขาเชื่อได้ว่า เขาไวใจ มีมนุษย์คนหนึ่ง ซึ่งไวใจ เข้าใจ ยังไม่ต้องคิดจะแก้ เขาให้ตบกัน ก็ดีแล้ว บางคนยากกว่านั้น ไม่ยอมให้แตะตัวเลยก็มี ระหว่างนี้ค่อยๆ ศึกษาไป เล่นกับลูกให้สนุกก่อนคะ เห็นไหม</p>

	บอกแล้วว่าบางคนนะที่ไม่รู้จักนะ คำตอบนะเหลือเชื่อ ถ้ามมา 7 - 8 คน ตอบเหมือนกันหมด มันเป็นแบบนี้จริงๆ นะ ใครลูกกินข้าวยาก ทำไงคะ เล่นให้สนุก ทุกคนก็รู้หมดแล้ว เล่นให้สนุก
ผู้ปกครอง	ผู้ปกครองใหม่ นะคะ พอดีว่ามีเกี่ยวกับเรื่องการเข้าเรียน ซึ่งคุณแม่ฝากใส่ลูก เพิ่งมาศึกษาเรื่องฟลอรีโธม 2 อาทิตย์กว่านี้เอง อันนี้ยอมรับเลย ทันทีที่ลูกมีปัญหาเอาไปพบคุณหมอ แล้วก็วิ่งฝึก แล้วเหนื่อย คุณแม่เหนื่อย คุณแม่คิดไม่ออกคะ ว่าจะต้องทำอย่างไรกับลูก เพราะว่าเป็นลักษณะการฝึกหัดปิด แล้วผู้ฝึกจะมาเล่าให้คุณแม่ฟังคะ ว่าลูกพัฒนาเป็นอย่างไร ลูกทำอะไรได้ ไม่ได้ ทำอย่างไรมาตลอด จน 1 ปีผ่านไป จนมาพบคุณหมอที่มาใช้ระบบฟลอรีโธม แนะนำหนังสือของอาจารย์ คุณแม่ก็เพิ่งมาอ่านได้ 2 อาทิตย์ คำถามคือว่า คุณแม่ส่งลูกเรียนตั้งแต่อายุ 2 ปี 8 เดือน ซึ่งจริงๆ แล้ว ก็เหมือนกับว่าฝากใส่เขาออกจากตัวเรา โดยที่เขาไม่พร้อม อันนี้คือสิ่งที่คุณแม่คิด ซึ่งตอนนั้นเขามีปัญหาว่า เขาไม่ชอบไปโรงเรียน เขาไม่ยอมเขียนเลย เขาบอกว่า เขาเขียนไม่ได้ เขาไปโรงเรียนไม่ได้ เขาเขียนไม่ได้ เขาจะบ่นแบบนี้ทุกเช้าเลย ที่เราจะพาเขาไปโรงเรียน เลยอยากจะทำผู้ปกครองที่มีประสบการณ์ นะคะ ว่าจะจัดการกับเด็ก 3 ขวบ 6 เดือน ที่ไม่ยอมไปโรงเรียน คือจะเอามาไว้กับเราก่อน เอาไว้ให้เขาพร้อม ดีไหมคะ อะไรแบบนี้คะ
อ.กิงแก้ว	“เล่นให้สนุก” ค่ะ คือ เอาเขาออกจากโรงเรียนมาเล่นด้วยกันเลยหรือเปล่านั้น
ผู้ปกครอง	ไม่คะ
อ.กิงแก้ว	ตอบเรื่องโรงเรียนง่ายๆ นะคะ คำตอบมันยาวมาก ศึกษาจากเว็บไซต์คะ ดูหัวข้อเรื่องเรื่องโรงเรียนเลยคะ อ่านเรื่องโรงเรียนนิดหนึ่ง ไม่ง่าย การตัดสินใจ คำตอบเรื่องโรงเรียน ไม่เสร็จ บางทีครึ่งชั่วโมงยังไม่เสร็จเลยคะ เรื่องโรงเรียน มันมีหลายเรื่อง ดู DVD หรือยังคะ ชุด 3 แผ่นนะคะ หมอพูดเฉพาะเรื่องโรงเรียน ครึ่งชั่วโมงได้
ผู้ปกครอง	เห็นว่า มี DVD มีจำหน่าย
อ.กิงแก้ว	วันนี้เรามาชวนให้ดู DVD หลายๆ รอบคะ ก็ยินดีต้อนรับผู้เริ่มต้นใหม่ ที่ผ่านมาแล้วก็ผ่านไป เรามาเริ่มต้นศึกษากัน ค่อยๆ เรียนรู้ไปคะ คำตอบเรื่องโรงเรียน หมอไม่ตอบคะ ปกติวิธีคิดมันเยอะ เราต้องคิดให้รอบคอบ คิดให้หลากหลาย เดี่ยวเราพักช่วงสั้นๆ แล้วเรามาสรุปกัน

ถอดความโดย
ปัทมลักษณ์ วรรณันท์
(ครูปัทม์)

30 เม.ย. 56